

ANT

Gençliğin
Devrimci
Mücadelesi
Devam
Edecektir

Haftalık Dergi • 24 Haziran 1969 • Sayı 130 • 125 kuruş

SORUYORUZ

- ŞEHİT EDİLEN ÜÇ DEVRİMCİ GENCİN KATİLLERİ NEREDE?
- ALMANYA'NIN NAZİ ELÇİSİ TÜRKİYE'YE NASIL GİRDİ?
- TÜRK İŞ VE SSK, İŞÇİNİN 1,5 MİLYONUNU NE YAPTI?
- İŞÇİ HAREKETLERİNİ BASIN NEDEN HALKTAN GİZLİYOR?
- AVRUPA'DA DOKUZ TÜRK ÖĞRENCİSİ NEDEN KİYİLDİ?

HAFTANIN
NOTLARI

Almanya'da Yürüyüş

■ Berlin'deki Türk emekçileri, Türkiye Hükümeti tarafından kendilerinden 60 Mark haraç alınmak istenmesini protesto etmek üzere Berlin'de bir protesto yürüyüşü düzenlemişlerdir. Polis Türkiye Konsolosluğu çevresinde önceden sıkı tedbir almıştır. Türkiye'li emekçiler Theodor Heuss Meydanı'nda toplandıktan sonra ellerinde «60 DM haraç», «İş verin bize, geliyoruz size», «Kapitalizm ezilmeli», «Türk emekçisi Türk emekçisine sahip çık», «İşçi Bulma Kurumu'nda haraç, gümrükte haraç, konsoloslukta haraç» yazılı dövizler olduğu halde marş söyleyerek yürüyüşe geçmişler ve Türkiye Konsolosluğu'nun önüne giderek protesto gösterisi yapmışlardır. Daha sonra ellerindeki dövizleri ve pankartları konsolosluğun kapısına bırakarak dağılmışlardır.

Köylü'ye dâva

■ Proleter'den sonra köylülere seslenmek üzere KÖYLÜ adında yeni bir sosyalist gazete yayınlanmaya başlanmış ve bütün köylere dağıtılmıştır. KÖYLÜ Gazetesi'nin ikinci sayısı, Kızılcahamam'da sınıfları birbirine karşı husumete teşvik ettiği gerekçesiyle toplatılmıştır. KÖYLÜ, «Ankara, Yenigehir, Süleyman sinde yayınlanmakta olup Sırrı Sokak, No. 2/8» adresli köylü adresleri beklemektedir.

Sonora Skandalı

■ Tarım Bakanı Dağdaş'ın Amerikan propagandası desteğinde yurda soktuğu ve iki yıldan beri ekimi yapılan «Sonora 64» buğdayı bu yıl da verim yerine fiyasko vermiştir. Doçent Osman Nuri Koçtürk, bu konuda yaptığı açıklamada, rekoitenin dışarıdan buğday ithal etmeyi gerektirecek kadar düşük olduğunu belirtmiş, Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşarı Turгут Özal'ın Sonora'nın veriminin yüzde 400 arttığı şeklindeki iddiasının gerçeğe uymayan bir propaganda olarak nitelmiştir.

Toprak İşgali

■ Dursunbey İlçesi'nin Akyayla Köyü halkı, yarıyıldan fazla köy tüzel kişiliğine ve hazineye ait araziye işgal ederek sürmeye başlamıştır. 50 haneli köyden 31 ailenin topraksız olduğunu ve geçineemediğini söyleyerek toprağı işgal eden köylüleri muhtar kaymakama şikayet etmiş ve olayı incelemek üzere köye bir heyet gönderilmiştir.

Zap Suyu'na köprü

■ Teknik Üniversite İnşaat Fakültesi Talebe Cemiyeti, diğer inşaat ve mimarlık örgütlerinin de katılımıyla «Teknik Öğrenim Yurtlu Çalışma Örgütü»nü kurmuştur. Örgütün amacının, yaz stajlarını kamplar kurarak ve yurt kalkınmasına katılarak, halka daha çok inerek değerlendirmek, halktan birşeyler alıp halka birşeyler vermek olduğu açıklanmıştır. Örgüt ilk olarak bu yıl Hakkâri'nin geçit vermez Zap Suyu'na bir köprü kuracaktır. Köprü'nün yapımı için gençler maddi yardım kampanyası da açmışlardır.

Beraat etti

■ Komünizm propagandası yaptığı iddiasıyla bir süre önce bir bekçinin ihbarı üzerine tutuklanan ve hakkında dâva açılan İETT Bağlarbaşı otobüs deposu şoförlerinden Ahmet Şengün, Kadıköy Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşması sonunda suçsuz görülerek beraat ettirilmiştir.

Sansür!

AP iktidarının sansür uygulanması, kargaları bile güldürecek bir ciddiyetsizlik içinde devam etmektedir. Son olarak bakanlar kurulunun bir kararıyla Lenin'in «Komünizmin Çocukluk Hastalığı» adlı kitabının Türkiye'ye sokulması yasak edilmiştir. Oysa bu kitap uzun süre önce Türkiye'ye yayılmıştır. Halen bir çok kütüphanelerde bulunmaktadır. Kitap hakkında herhangi bir kovuşturma da açılmamıştır. Adli makamların suç görmediği Türkçe bir kitabın yabancı dilde yapılmış baskılarının Türkiye'ye girmesinin yasaklanması yargı erki ile yürütme erki arasındaki çelişkiyi de ortaya koyan ilginç bir örnektir.

Türkes'e soruyoruz!

Başbuğ Alparslan Türkeş, önceki hafta yaptığı bir konuşmada, komando kurslarının bu yaz döneminde daha da geliştirileceğini müjdelemişti! Faşist komandoların marifetleri meydana... Öğrenci yurtlarını, sosyalistlerin toplantılarını basmak, adam dövmek, kan dökmek! Ancak aklımıza takılan bir soru var: Bu MHP komandolarını finans eden kimdir? Kulağımıza geldiğine göre, Ege'de özel hava alama bulunan, köylüye zulmeden bir toprak ağasından gelmektedir bu değirmenin suyu... Türkeş'ten soruyoruz. Doğru mu?

Devrimciler kazandı!

■ Ankara Erkek Teknik Yüksek Öğretmen Okulu'nda yapılan öğrenci derneği seçimlerinde devrimcilerin aday Metin Erdem 423 oy alarak başkan seçilmiş, sağcıların adayı ise ancak 289 oy alabilmiştir. Ayrıca, hükümet çevrelerinde elde edilen ve boykotlara karşı çıkartılan eski yönetim kurulu da İbra alammam, derneğin 80 bin lirasını yediği belirtilerek mahkemeye verilmiştir. Kongrede sağcı komandolar da olay çıkarmaya cesaret edememişlerdir. Öte yandan, Gazi Eğitim Enstitüsü'nde okul disiplin kuruluna rağmen bakanlık disiplin komisyonunca e-kuldan temelli çıkartılan devrimci Öğrenci Derneği Başkanı Zeki Sarıhan ile kardeşi Ayhan Sarıhan, Danıştay'ın yürütmeyi durdurma kararı üzerine okula dönmüşlerdir.

Tefeci zulmü!

■ Tefecilik konusu incelemek üzere kurulan meclis araştırma komisyonu, bir rapor hazırlayarak, özellikle Karadeniz bölgesinde fındık üreticisi köylülerin tefeciler tarafından, sömürüldüğünü ayrıntılı şekilde açıklamıştır. Komisyon, köylünün, tefeci korkusundan pazara inemediğini, cebinde berber parası dahi bulunmadığından veresiye tıraş olmak zorunda kaldığını, zorunlu gıda maddelerini daha ilerideki yılların ürününe mahsuben ve ağır faizle tefeciden borç alarak sağlanyabildiğini ifade etmek zorunda kalmıştır. Fındık üreticileri de başkente bir beyet yollayarak tefeci zulmünden bir an önce kurtarılmasını istemişlerdir.

Yabancıya imtiyaz!

■ İktidarın yabancı sermayeye imtiyaz tanıyan bir tutumun devam etmektedir. Almanya'daki işçilerimizin kurdıkları İşbir Şirketi, bir süre önce Bandırma'da «polypropylene» seridinden dokunmuş torba ve kumaş halinde sentetik ambalaj malzemesi imal etmek üzere bir tesis kurmuş, daha sonra bu tesisi genişletmek ve gümrük ertelemesinde yararlanmak için Devlet Planlama Teşkilatı'na başvurmuşlardır. Ancak DPT bu müracaatı haklı bir gerekçe göstermeden reddetmiştir. Ne var ki, yurttaki Türk sermayesi ve emeğiyle kurmuş bir şirket faaliyette olduğu halde, bakanlar kurulu 4.4.969 kararıyla Lübnan uyruklu Abdülhamid Hinnavi ile Kemal Adı gruplarına aynı konuda fabrika kurma izni vermiştir. Böylece Türk işçilerinin kurduğu şirkete ağır bir darbe indirilmiştir.

TİP'e saldırı

■ Kastamonu'da bir süre önce Atatürk anıtına konan TİP çelengini parçalayan faşist komandolar ile AP'li saldırı-ganlar, bu defa da il merkezine tecavüz etmişler, tabelasını taşlamışlar, siyah ve yeşil boya atarak okunmaz hale getirmişlerdir. Kendisine tedbir alınması için başvuran TİP'lilere, Kastamonu valisi, gerekli tedbirin alınması yoluna gidileceğini söyleyeceği yerde tabelanın daha yukarı kaldırılması tavsiyesinde bulunmuştur!

Komutanlar ne diyor?

Üniversite gençliğinin son hakkı direniş hareketi sırasında Sükan'ın SS özentisi polisleri, mışli görülmemiş bir hunharlıkla devrimci öğrencilere saldırmış, silah, cop, tekme, bomba kullanarak bir içsavaş havası yaratmışlardır. Polisin zulmü bununla da kalmamış, bir kısım polisler, Üniversite civarındaki Milli Savunma Öğrenci Yurdu'na da saldırmışlar, içeride öldürülen bombalar kullanmışlar, kapıları baltalarla parçalamışlar, yataklarında dinlenen gençleri öldürmeye dönmüşlerdir. Subay çocuklarına karşı önceden planlandığı anlaşılabilir bu vahşet daha da deri götürülmüş yurttaki bazı kızların etekleri kaldırılarak coplarla ahlâk dışı hareketlerde bulunulmuştur. Saldırıya engel olmak isteyen yurdun yöneticilerinden iki emekli albay da polisler tarafından tartaklanmıştır. Bu zulmü yapan polisler bugün ellerini kollarını sallayarak dolarken, devrimci gençler hapishane köşelerinde süründürülmekte, hakim önüne çıkartılacakları günleri beklemektedirler. Polisten hesap soran yoktur. Bazı siyasi meselelerde iktidarın karşısına çıktıkları bizzat iktidarın başı tarafından açıklanan yüksek komutanlar, tüm devrimci gençliğe yapılan zulmü hiçe sayarak bile, kendi astlarının çocuklarına karşı girilen hunharca muamele karşısında neden susmaktadırlar? Kasaba doktoru Sükan'ın zulmüne, Milli Güvenlik Kurulu neden «Hayır!» diyememektedir, «Yeter!» diyememektedir? Doğrusu merak edilmeğe değer...

Kendimizi aldatmayalım!

A MERİKA Türkiye'de 35 milyon metrekare vatan toprağını fiilen ve resmen işgal altında bulundurduğu halde ağızlarından tek itiraz kelimesi sadır olmayan politika esnaflı, devrimci gençlerin köhne bir medrese düzenini değiştirmek için üniversitelerde fiili durum yaratmaları karşısında kıyameti kopartıyor: «Demokrasi tehlikede, anayasa elden gidiyor...» Yüzsüzlüğün, satılmışlığın, ihanetin böylesi herhalde tarihte pek görülmemiştir. Hangi demokrasi, hangi anayasa? Sadece Amerikan ordusunun işgali mi? Ya köylünün yıllardır ahırlarıyla suladığı, nasırlı elleriyle istediği yüzbinlerce dönümlük toprakları gaspeden toprak ağaları? Ya binlerce kilometrelik sahil şeritlerini bir top basma fiyatına kapatan spekülasyonlar? Ya tüni yeraltı ve yerüstü servetlerimize elkoyan yabancı korporasyonlar? Bütün bunlar işgal değil mi, gasp değil mi? Kaldı ki, öğrencilerin yarattığı fiili duruma «işgal» suçlaması yönelmek de lüksürdür. (Çünkü üniversite, öğrencilerin kendi mahdud. Öğrenci bu bölgede elbette halka dönük bir eğitimin kurulması için savaşacak, elbette bir avuç çıkarıcının emrine verilmis köhne medrese düzenini sürdürmeye çalışan fetvacıların elinden üniversiteyi kurtarmaya çalışacaktır. Esasen, emperyalizmin ve egemen sınıfların hizmetindeki politika esnafların telası da bundandır. Göstermelik bir filipin demokrasisi paravanası arkasında «işgal»e karşı çıkarken, asıl savundukları şey, emperyalizm - komprador burjuvazi - toprak ağası - kapikulu bürokrat ittifakının vatan toprakları, vatan sahilleri, üniversiteler, yeraltı ve yerüstü ulusal servetler üzerindeki gasp ve işgaldir.

A NAYASAYMIŞ, demokrasiymiş... Hangi anayasa, hangi demokrasi? Biz, emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı savaşırken şehit edilen üç devrimciyi unutmadık, unutmayacağız da... Nerede Vedat'ın katili? Bir gece Teknik Üniversite öğrenci yurdunu basıp, sırf Amerikan emperyalizmine karşı çıktıkları için bütün gençleri kan banyosundan geçiren, Vedat'ı pencereden atıp yerlerde sürükleyerek şehit eden katiller, hâlâ belde tabanca, elde cop, «huzur ve asayişin koruyucusu» rolünde ortalıkta dolayabiliyorsa, anayasadan, demokrasiden söz etmek kimin haddine? Onlar kanlı elleriyle aramızda ellerini sallayarak dolayırken, yeni avlar peşinde koşarken, köhne eğitim düzenine karşı çıkan gençler zindanlarda süründürülürse anayasadan, demokrasinin sözü mü olur? Bugün «ülkenin yüksek çıkarları» adına anayasadan, demokrasiden söz edenlerin çoğu, işte Kanlı Pazar'da işlettikleri cinayetin kan lekesini hâlâ alımlarının ortasında görünmez bir lanet damgası halinde taşımakta devam edenlerdir. Onlar mı devrimci gençliğine anayasa, demokrasi dersi verecekler? Yağma yok beyler! Türkiye'nin gerçeklerini gören ve kurtuluş yolunun ne olduğunu artık çok iyi bilen devrimci gençlik, nasıl işbirlikçi medrese ulemasının derslerini suratlarına çarpırsa, anayasa ve filipin demokrasisi derslerini de Amerika'dan icazetli iktidar ortaklığı peşinde koşan politika madrabazlarının suratına aynı şiddetle çarpacaktır!

N E yazık ki, sorunların tesbit ve teşhisinde devrimci gençlikle beraber olan sosyalist partinin başkanı da, bir saffhadan sonra «anayasayı, demokrasiyi savunmak» gerekçesiyle gençliğin devrimci eylemlerine karşı çıkar olmuştur. Sosyalist hareketin başında bulunanlar, olayları yargılamak çok dikkatli olmak zorundadırlar. Kanlı Pazar'da polislin gözleri önünde kanına girilmiş, üç kardeşini şehit vermiş bir gençlik, elbette «mevzu müdafaa» halinde kendisini gerektiği şekilde savunacaktır. Bugün Türkiye'deki demokrasi, devrimci gençlerin, yazarların zindanlarda süründürüldüğü, buna karşılık kanlı katillerin ellerini kollarını sallayarak ortalıkta dolayışıkları bir filipin demokrasisidir. Kendimizi aldatmayalım. Anayasa, «kapitalist olmayan yolda» reformlara dahi imkan vermeyen «kamulaştırma» maddesiyle, sosyalistlerin yüzde yüz savunacakları bir anayasa değildir. Bayar'ın affını vesile yapılarak anayasadan bir numaralı savunucusu kesilmek, hatta bu arada demokrasiyle bağdaşmayacak anayasa müesseselerini dahi savunarak demokrasiye ve hal'... adına karşı çıkmak, devrimci hareketin teminatı değildir. Tekrar edelim ki, Türkiye'de devrimci hareket meşruiyetini ne filipin demokrasisinden, ne de beş formalik bir yasalar anasından almaktadır. Onun gücü, tarihsel gelişme içinde gün geçtikçe daha fazla bilinçlenen devrimci sınıf ve tabakalardır. Kanlı zorbaların kol gezdiği bir ülkede, anti - emperyalist ve devrimci mücadeleyi ancak ve ancak bu devrimci güç zafere ulaştırabilir.

Savcı köleleştiriliyor

■ Sırt merkez ve ilçe savcılarını toplu halde bir bildiri yayımlayarak, Savcılar Kanunu'nun 18 aydan beri çıkartılmamasının nedenini açıklamışlar, kanunun çıkartılmaması için çaba harcamayan hükümeti ve parlamenterleri kınanmışlardır. Bildiride Adalet Bakanlığı'nın keyfi tayinlerle savcılarını büsbütün teminatsız hale soktuğu, adalet çarkının normal işlemesine engel olduğu, buna karşılık kayırdan savcılarının bulundukları mahrumiyet bölgelerinden alınıp daha iyi imkanlı bölgelere gönderildiği, özellikle seçtin düzeyine girilen şu günlerde politik düşüncelerle nakil ve tayinler yapıldığı da belirtilmektedir.

Karaborsa artıyor

■ AP iktidarının tam bir çıkmaza giren ekonomi politikası, birçok ihtiyaç maddelerinin karaborsaya düşmesine yol açmıştır. Özellikle Kasım 1968'de 185 kuruş olan beton demiri, 325 kuruşa yükselmiş, demir ve çelik, ithal programı gerçekleştirilemediği için piyasadan çekilmiş ve karaborsa hızlanmıştır. Türkiye'nin demir madenleri Ereğli Demir - Çelik sovgunu ile emperyalizme peşkeş çekilirken, demir ve çeliğin karaborsaya intikali de spekülasyonların ekmeğine yağ sürmüştür.

Özel okul direnişi

■ Bir süre önce bazı özel yüksekokullarda başlayan direniş hareketleri 12 özel okula yayılmıştır. Bu okulların 17 bin 500 öğrencisi adına bir demec veren Boykot Komiteleri İcra Konseyi Sözcüsü, özel okul ticaretine devletçi bir çözümlü bulunarak son verilmezse, gelecek yıl özel okullarda da fiili durum yaratılacağını ve kayıt işlemlerine engel olunacağını açıklamıştır. Sözcü, «Bu soruna hükümet çare bulmazsa, biz bir çare bulacağız» demiştir. Boykottaki Ankara Zafer Mühendislik ve Mimarlık Özel Yüksek Okulu, sahibinin isteği üzerine polis tarafından işgal edilmiştir. Öğrencilere saldıran polisler, onbir öğrenciyi nezaret altına almışlardır.

Gençlik Kurultayı

■ Türkiye Milli Gençlik Teşkilatı, son olaylardan sonra, gençliğin geniş, disiplinli bir şekilde ve yurt ölçüsünde örgütlenmesini sağlamak ve devrimci gençliğin stratejisini tesbit etmek üzere 23 Haziran'dan itibaren basma ve çağrılara açık olmak üzere «Devrimci Milliyetçi Demokratik Gençlik Kurultayı» toplamaya karar vermiştir. Bu kurultaya birçok devrimci gençlik örgütleriyle, devrimci sendikalar ve DİSK de katılmaktadır.

İzmir'de çatışma

■ CHP Lideri İnönü'nün ektiği nifak tohumları ilk kanlı meyvelerini İzmir'de vermiştir. İnönü, seçimden önce demokrasinin tehlikeye düşmesi bahanesiyle üniversite sınavlarının Eylül'e bırakılmasını, ya derhal yapılmasını, ya da seçimlerden sonraya ertelenmesini istemiştir. Bundan cesaret alan bazı MTTB'li öğrenciler ne idüğü belirsiz zorbalar, Ege Üniversitesi'nde boykotu sürdüren devrimci gençlerin üzerine saldırarak sınavların derhal yapılmasını sağlamağa kalkmışlardır. Zorbaların Yüksek Teknik Öğretmen Okulu Yurdu'nu basmak istemelerinden çıkan olaylarda molotof kokteyli, tabanca, çivili sopa ve taş kullanılmış, olaylar sırasında 51 ağır olmak üzere 15 öğrenci yaralanmıştır. Bu olaylar üzerine sınavlar güze ertelenmiştir.

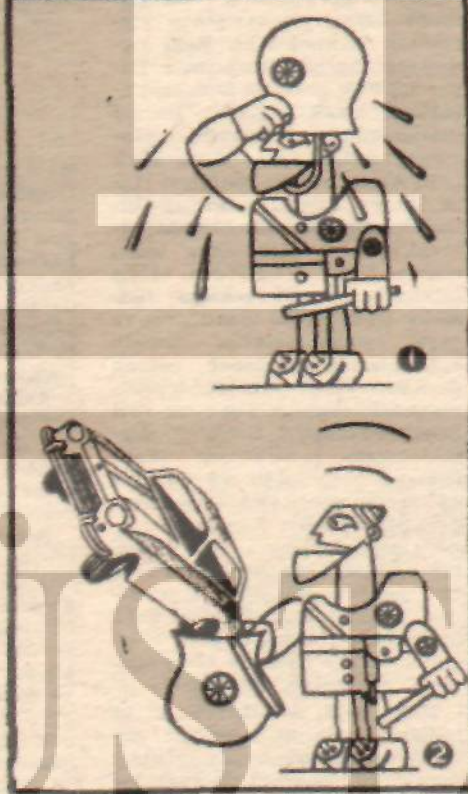
Kıyılan öğrenciler

■ Milli Eğitim Bakanlığı tarafından Almanya'da öğrencilikleri kaldırılan ve dövizleri kesilen Türk öğrencileri bu durumu TIP'e bildirmişler, ayrıca Danıştay'a da başvurmuşlardır. Öğrenciler ayrıca hafta sonunda Berlin'deki Türk Konsolosluğu önünde oturarak kararı protesto etmişlerdir. (Bu öğrencilere ilgili bir röportaj 15. sayfamızdadır.)

GÖZ GÖRE • YALÇIN ÇETİN •

KÖTÜLÜK BAKANIN GÖZÜNDEDİR.

M. K. Çetin

TEZ

ANTİTEZ

SENTEZ

Doğan Özgüden 1 yıl hapis 6 ay sürgüne

Önceki hafta Şadi Alkılıç davası üzerine yazdığı yazıdan dolayı mahkum olan dergimiz sahibi ve yönetmeni Doğan Özgüden, geçen hafta da İstanbul Teknik Üniversitesi'nde Vedat Demircioğlu'nun öldürülmesi üzerine yazdığı «Faşizmin Ayak Sesleri» başlıklı yazıdan dolayı 1 yıl ağır hapis ve 6 ay Bahkeshir'de sürgün cezasına mahkum edilmiştir.

ANT'nin 30 Temmuz 1968 tarihli 83. sayısında yayınlanan bu yazıda «devletin emniyet ve muhafaza kuvvetleri» tahkir edilerek Türk Ceza Kanunu'nun 159. maddesinin çiğnendiği iddiasıyla Cumhuriyet Savcılığı gerek Doğan Özgüden, gerekse sorumlu müdürümüz Alpaz Kabacah hakkında 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde dava açmış bulunuyordu.

Dava çok ilgi çekici bir seyir takip etmiş, başlangıçta yazının devletin emniyet ve muhafaza kuvvetlerini tahkir ettiğini ileri süren Cumhuriyet Savcısı, daha sonra dosyayı geri istemiş, yazıda devletin emniyet ve muhafaza kuvvetlerine değil, doğrudan doğruya hükümete hakaret olduğu mütalaasını vererek davayı bu gerekçeyle yenileyeceğini bildirmiştir. 5. Ağır Ceza Mahkemesi bu konuda bir karar verebilmek için duruşmayı 20 Haziran'a ertelemiştir.

Ne var ki, geçen hafta yapılan duruşmada cumhuriyet savcısının ve mahkeme heyetinin bazı üyelerinin değiştirildiği görülmüştür.

Duruşmada ilk olarak yeni savcı mütalaasını bildirerek, Özgüden ve Kabacah'ın T.C.K.'nin 159. maddesine göre «hükümetin emniyet ve muhafaza kuvvetlerini tahkir ettikleri» iddiasıyla mahkum edilmelerini istemiştir. Savcılığın ikinci defa gerekçe değiştirmesi üzerine, gerek dergimiz avukatı Müşür Kaya Canpolat, gerekse Özgüden ve Kabacah eski savunmalarını tekrarlamışlar, yazıda emniyet kuvvetlerini kamuoyu önünde küçük düşüren AP iktidarını

eleştirildiğini belirterek yazının asıl hedefinin AP iktidarı olduğunu belirtmişlerdir.

Mahkeme heyeti bunun üzerine duruşmaya beş dakika ara vermiş, daha sonra duruşmayı tekrar açarak kararı tefhim etmiştir. Talip Güran başkanlığındaki mahkeme heyeti, yazıyı yazan Doğan Özgüden'i suçlu görerek T.C.K.'nin 159. maddesine göre 1 yıl ağır hapis ve 6 ay da Bahkeshir'de sürgün cezasına çarptırmış, yazıyı yayınlayan Alpaz Kabacah'ı ise suçsuz görerek beraat ettirmiştir. Özgüden'in birinci mahkumiyeti tecil edilmediği gibi, bu mahkumiyeti için de tecil söz konusu değildir.

Avukatımız Müşür Kaya Canpolat, kararı temyiz edecektir.

Ote yandan, 2,5 yıldan beri yetki ihtilafı nedeniyle mahkemeden mahkemeye dolan «Cinayet Yerine İntihar» yazısı dosyası da nihayet İstanbul Birinci Ordu Askeri Mahkemesi'ne verilmiş ve Doğan Özgüden 15 Temmuz 1969 salı günü Selimye Kışlası'ndaki askeri mahkemede yargılanmaya çağırılmıştır.

Bilindiği gibi, Doğu Anadolu bölgesine nükleer mayınlar yerleştirilmesi teşebbüsü üzerine yazdığı yazıda Doğan Özgüden, bu mayınların döşenmesinin bir savaş halinde milyonlarca Türk'ün ölümüne sebep olacağını açıklamış ve başta Milli Savunma Bakanı olmak üzere doğuya mayın döşenmesini isteyenleri şiddetle eleştirmişti.

Bu yazı üzerine Genelkurmay Başkanı Tural, İstanbul Birinci Ordu Savcılığı'na adli amir sıfatıyla resmi bir yazı göndererek ANT'ı «Bizim Radyo'nun Türkiye'deki organı» olarak nitelmiş ve dergimiz sahibi ve yönetmeni Doğan Özgüden hakkında T.C.K.'nin 153 ve 155. maddelerine göre «askerleri kanunlara itaatsizliğe ve yeminlerini bozmağa teşvik, Türkiye halkını isyana teşvikten dava açılmasını emretmiştir. Ancak Askeri Savcılık, basın yoluyla işlenen

Politika esnafına soruyoruz:

Üç Devrimcinin Katilleri Nerede?

SECİM sathmalla- de bütün gayret ve dikkatlerini, Amerika'nın icazetinde iktidarı ele geçirmeye, hiç değilse iktidarda birkaç sandalye kampaşa hasreden politika esnafı, bütün kirli oyunlarını bozan devrimci gençliğe karşı misil görülmemiş bir oportünistlikle en ağır saldırıları yöneltmekte, «demokrasiyi savunma» paravanası ardında kendi hasis ve kirli emellerini gerçekleştirmek için halkoyunu aldatmakta birbirleriyle yarış etmektedirler.

Huzur paşası, siyaset sahnesine sürdüğü «eski demokratların affı» meselesinin ardından, gençliğe tamamen cephe alarak yeniden «demokrasi» havariisi keşilmiştir. İnönü hafta başında bir demec patlatarak, «Yüksek öğrenimin büyük hocaları mana ve itibarını yitirmiş haldedirler. Bu yüzden her ailenin çektiği üzüntü hem takammül edilmez, hem tarif edilmez hale gelmiştir» demiş, daha sonra verdiği bir demecde de öğrenci devam etmek olduğunu ileri sürmüş ve bir zamanlar AP'ilerin dilberine doladıkları «İşgal de bir, boykot da bir...» sözlerini bu defa yüzde yüz tersine çevirerek siyasal hayatının en büyük demagoglarından birini yapmıştır: «Boykot ve işgal bir tutarımış. Bu suretle işgali mazur gösteririz. Kestirme olarak bir cümle söyleyeceğim. Ben boykotu da, işgali de aynı mahiyette, yani zararlı olmaktan aynı gözle görürüm.»

Paşa'nın oyunu meydandadır. Amerika nasıl olsa kendisine iktidar için «yeşil ışık» yakmıştır. Tek başına olmasa bile, AP ile koalisyon halinde iktidara gelmesi yolu açılmıştır. Bunun

için AP'nin oylarını bölmesi kâfidir. Nitekim Bayar'ın affı meselesini ortaya sürdükten sonra AP adamakıllı sarsılmış, DP'ilerin oylarının Bayar tarafından başka bir partiye kanallize edilmesi, başka bir partiye verilmese bile çekimser bırakılması, böylece AP'nin oy oranının yüzde 50'nin altına düşürülmesi ihtimal dahiline sokulmuştur. Bayar da, «kuyudan kurtulmak» için İnönü'ye dört elle sarılmış, onun yazdığı senaryoya uygun olarak rolünü elhak güzel oynamaktadır. Geçen hafta başında «birinci takım»la birlikte yaptığı basın toplantısında AP'yi ağıktan açığa suçlaması, AP seçmenlerini herhalde Süleyman Bey'in takımından hayli uzaklaştırmıştır.

Ancak tezgahladığı bu oyunun sonucu ulagacağından emin bulunan İnönü'nün karşısına son anda büyük bir engel çıkmıştır. Devrimci öğrenci hareketleri... Öğrencilerin devrimci ve anti - emperyalist direniş hareketleri Paşa'yı tedirgin etmektedir. Zira iktidar icazeti alabilmek için Amerikan oliganlisti büyükelçisi McGhee'ye ve CIA ajanı Komer'e, «Türkiye'de Amerikan aleyhtarı hareketlere hiçbir şekilde müsaade edilmeyeceğini» dair söz vermiştir. Daha da önemlisi, tam seçim arifesinde öğrenci hareketlerinin şiddetlenmesinin iktidara oy kazandıracağı endişesi, geçen yıl Fransa'da mayıs - haziran olaylarını takiben yapılan seçimlerde De Gaulle partisinin mutlak çoğunluğu sağlamasından sonra Paşa'nın kafasına yer etmiştir. Paşa, seçimlere gidilirken ülkede tam bir huzur istemekte, AP'yi sadece «eski demokratların affı

ve «Senato'nun işçi emekliliği tasarısını görüşmeden tatile girmesi» kozlarıyla sıkıştırıp ypratmak istemektedir. Eski Demokratların affı konusunda Bayar CHP'ye gereken hizmeti yaparken, kendi çağrısı üzerine parlamentoyu olağanüstü toplayamayan CHP bu defa Türk İş'in Amerikanofillik sekreteri Halil Tunç'u piyasaya sürmüştür. İşçi sınıfı siyaset dışında tutarak sınıfına ihanetini teselli ettiren Tunç, CHP'den aldığı talimatla, «işçiyi sokaka dökmek» tehditlerine başvurmuş ve gerek meclis, gerekse senato başkanlarına müracaat ederek parlamentonun yeniden toplanmasını istemiştir. Tunç bir blöf daha salınamıştır: Bu isteği desteklemeyen politikacılar «kara listeye» geçirilecek ve bunlara oy verilmemesi için seçmenlerden istenecektir. Tunç'un bu açıklaması üzerine CHP derhal bir açıklama yaparak Türk İş ile beraber olduğunu ilan etmiş, böylece Bay Tunç'un kara listesine girmemeyi, yani seçimlerde işçi oylarını ele geçirmeyi garantiye almıştır.(!)

Paşa eski demokratların ve işçilerin oylarını kendince garantiye aldıktan sonra, gençlik hareketlerini engelini de bertaraf etmek için partisine derhal bir bildiri yayımlanmış, gençliği demokrasi düşmanlarının tahrik ettiği iddiasını tekrarladıktan sonra seçim arifesinde demokrasinin yeni öğrenci hareketleriyle tehlikeye düşmemesi için üniversite sınavlarının Eylülde değil, mutlak surette ya temmuzda, yada seçimlerden sonra yapılmasını istemiştir!

Ne var ki, bugün gerek İstanbul, gerekse Ankara üniversitelerinde fakültelerin çoğunun

KOALİSYON YOLUNDA İNÖNÜ VE DEMİREL
— Devrimcilerin kanı üzerinde iktidar pazarlığı —

sınavları ertelenmiş. Üstelik de Danıştay seçimlerin Eylülde yapılmasını kabullenmiştir. Bu durum karşısında Paşa herhalde kafasındaki tikikleri harekete geçirerek ve esasen emri altında bulunan büyük bürokrasiyi seferber ederek sınavların ilediği tarihlerde yapılmasını sağlayacaktır.

Aslında seçimler arifesinde herhangi bir olay çıkmaması, AP dışında, diğer partilerin de işine gelmektedir ve herhalde onlar da bu oyununda Paşa'yı destekleyeceklerdir.

Nitekim bütün partilerin hep bir ağızdan gençliğe yönelttikleri «demokrasi düşmanlığı, saldırganlık, bozgunculuk, yıkıcık» suçlamalarından sonra Şişli kan'ın polisleri öğrenci avını büyük bir rahatlıkla sürdürmeye başlamış, bir kısım basın da, FKF'nin askeri bir darbeye zemin hazırlamak için öğrenci hareketlerini kışkırttığı yolunda düzmece itiraflar yayınlarak bu gençlik düşmanlığı kampanyasını desteklemiştir. Bu haberlerin çıkmasından, hemen sonra da FKF Genel Başkanı Yusuf Küpeli ile Hukuk Fakültesi Fikir Kulübü Başkanı Atıl Ant hakkında tevkif müzekkeresi kesilmiştir.

Devrimci gençlik örgütleri ise, yaptıkları ortak açıklamada, FKF'nin anayasa çizgisinde demokratik kavgaya veren bir gençlik örgütü olduğunu belirterek «Bütün uydurma, bölücü

VEDAT DEMİRCİOĞLU
— Katil polis nerede? —

nitelikteki haberlere rağmen diğer devrimci gençlik örgütleriyle beraber emperyalizme ve işbirlikçilere karşı sonuna kadar dövüşeceğiz» demişlerdir. FKF Genel Başkanı Küpeli de, bir gazeteyle verdiği demecde «Askeri idare gelirse gelir. Bu bizim dışımızda, istek alanımızın dışında bir olaydır. Ama askeri idareye zemin hazırlayabilir gerekçeyle direnme hareketinden vazgeçmeye de niyetimiz yoktur» demiştir.

mahkum oldu

suçlara ancak sivil mahkemelerin bakabileceği gerekçesiyle yetkisizlik kararı vererek dosyayı sivil mahkemelere havale etmişti. Cumhuriyet Savcılığı da bunun üzerine 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde Özgüden hakkında dava açmıştır. Ancak 5. Ağır Ceza Mahkemesi dosyayı inceledikten sonra kendisi de «yetkisizlik» kararı vermiş ve dosyayı tekrar askeri mahkemeye havale etmiştir. Bunun üzerine Birinci Ordu Askeri Mahkemesi'nde Özgüden hakkında dava açılmıştır. 15 Temmuz'da başlayacak duruşmasında savcılık Doğan Özgüden'in söz konusu suçları işlediği iddiasıyla 7 yıla kadar hapis istemektedir.

Böylece gündüye kadar Özgüden hakkında açılan 23 davadan 5'i beraatle, 2'si mahkumiyetle sonuçlanmış olmaktadır. Özgüden'in halen görülmekte olan 16 davası daha vardır. Bu davalarda da toplam olarak 46 yıla kadar hapis, ayrıca 250.000 Lira tazminat talep edilmektedir. Bu davalardan biri «sınıfları tehlikeli surette kin ve adavete teşvik», üçü «cumhurbaşkanına hakareti», birisi «emniyet ve muhafaza kuvvetlerine hakareti», birisi «hükümete hakareti ve halkı isyana teşvik», üçü «kesinleşmemiş mahkeme kararları hakkında mütalaa yürütmek», üçü «şahsi hakareti», üçü de tazminat davasıdır.

Öte yandan, sorumlu müdürümüz Alpay Kabacalı geçen hafta «Artık Yeter Bu Kanlı İktidar» başlıklı yazıdan dolayı 3. Sorgu Hakimliği'nde açılan ilk tahkikatta ifade vermiştir. Kabacalı, «Kanlı Pazar»la ilgili bu yazı için verdiği ifadede, bu katliamın binlerce sanığın himaye edildiğini, buna karşılık olayları objektif olarak yansıtan bir yazı için soruşturma açıldığını belirterek savcının tutumunu yermiştir. Kabacalı, ayrıca Toplu Basın Mahkemesi'nde de, Sükan tarafından Ankara Emniyet Müdür Muavini'liğine terfian atanan eski Konya Ereglisi Kaymakamı Sabahattin Çakmakoglu'nun bir tekbizini aym punto harflerle yayımlanmadığı iddiasıyla açılan davada yargılanmıştır.

ALI TURGUT AYTAÇ
— Kim hâlâ yerde! —

DURAN ERDOĞAN
— Kim öldürdü —

Bugün üniversite yöneticileri ve iktidar yarışında olan siyasi partiler, gençliği «demokrasi ve anayasa düşmanlığı» ile suçlarken, İstanbul'daki devrimci gençlik ve öğrenci örgütleri ortak bir basın toplantısı yaparak, işbirlikçi medrese ulemasına ve politika esnafına en austurucu cevabı vermiştir.

«İktidarın polisinden dayak da yesek, hapislere de atılsak, ösek de kavgamız yine devam edecektir. Ne sahte huzur komiteleri, ne onların planlamaları Rektör Egeli direnişimizi durduramayacaktır. Direnen öğrencilerin üç beş marksist olduğuna ileri süren Egeli için «Rektör istifası» diye bağırın binlerce öğrenciyi rektörlük penceresinden görmek pek zahmetli bir iş de değildir. Demokratik direnişimizi mesru şekilde seçilmiş talebe temsilcileri ve cemiyetleri desteklemektir.»

Öğrenciler, bundan sonra Senato ve Senato'nun üyesi olan profesörler hakkındaki çeşitli yolsuzluk iddialarını açıklamışlar, Egeli'nin devrimci gençliğe karşı sağcı «huzur komitelerini» bizzat organize edip desteklediğini belirterek «Şunu bir kere daha öğrensin Egeli: Direnen onbinlerce öğrenci üçbuçuk kukladan korkmaz!» demişlerdir.

Devrimci gençlik örgütleri daha sonra gençlik düşmanı politikacılara da şu cevabı vermişlerdir:

«Gençlik hareketleri gerçek bir demokrasi yaratma yolundadır. Yoksa Filistin tipi demokrasiyi yaşatma yolunda değildir. Gençlik 1961 anayasasının

tam tatbikini istemektedir. Buna karşılık, 50 yıldan beri halkımızın yaşama şartlarında hiçbir değişiklik yapmayan politikacılar, halkımızın ortaçağ şartlarından kurtulması için en ufak bir gayret göstermemekte, aksine ortaçağ şartlarını daha da kökleştirmek istemektedirler. Amerika'ya yaranmak, halkımızı afonyonlamak için tek ses çıkarmamaktadırlar. Çıkacak olan diğer sesleri de, hapishanelere gönderirler, anayasamın sağladığı bir hak olan toplantı ve gösteri yürüyüşlerinde afonyonladıklarını, silahlandırdıklarını bıcaqlarına, tabancalarına, coplarına hedef ederler. Her şey Amerikan patenti Filistin tipi demokrasiyi sağlamak için...»

Bugün 30'dan fazla genç bu Filistin demokrasisi için zindanlarda yatmaktadır. Bugün gerçekleri yazan zorbahçe karşı haykran gazeteciler bunun için mahkum edilmektedir. Ve üç devrimci gencin kanlı vücutları bunun için toprak olmağa terk edilmiştir.

Devrimci gençliği hapishanelerde sürdüren, haklarında arka arkaya tevkif kararı çıkartıranlara soruyoruz:

● Altıncı Filo'ya direndiği için geçen yıl İstanbul Teknik Üniversitesi'nde hunharca katledilen genç sosyalist Vedat Demircioğlu'nun katilleri nerededir?

● Bu yıl Kanlı Pazar'da karından alçakça bıcaqlanarak öldürülen genç işçi Duran Erdoğan'ın katili nerededir?

● Yine bu yıl Kanlı Pazar'da şehit edilen genç sosyalist

Böyle Demokrasi Olmaz

Yaşar Kemal

Gene ortada bir takım sözler savrulmaya başladı: Amanın demokrasi düşmanlarına fırsat vermeyelim. İsmet İnönü'den Süleyman Demireline kadar bir telaş içindeler. İsmet Paşa demokrasi düşmanı dediklerine karşı çıkışlarını daha sert, daha yığıtçe yapıyor. Süleyman Demirele gelince o her zamanki gibi gene evelme gevelme yapıyor, ne dediğini ancak şöyle böyle anlayabiliyoruz. Öteki demokrasi liderlerimiz de irili ufaklı bu, amanın demokrasi elden gitmesin kervanına katılıyorlar. Biz İsmet Paşayı bir demokrasi sever kabul ediyoruz. Haydi haydi, şu kör topal demokrasimizin babası kabul ediyoruz. Süleyman Demireli ve de komprador burjuvasını azıcık akıllı kabul ediyoruz. Onların, onlar için, demokrasiden başka çare olmadığını kavrayabildiklerini kabul ediyoruz. Komandolu Alpaslan Türkeş de haydi demokrasi istiyor diyelim. Haydi, Feyzioğlu da istiyor, diyelim. Bülkbaşı da istiyor. Eeee, şu güzelim demokrasimize kim dokunabilir artık... Yaşasın güzelim demokrasimiz. Solcular da sağcılar da demokrasi istiyor. Memurlar askerler de demokrasi istiyor. Var mı şu sathı vatanda demokrasi istemeyen, yok...

Bize öyle geliyor ki, İsmet Paşa da içinde, şu kör topal demokrasiye hiç birimiz alınamadık gitti. İnanamadık da... Yirmi yıldır bu demokrasi sökmek diyenler daha çoğunlukta, Eeh, hakları da yok değil. Demokrasi, az gelişmiş aydınlık, ekonomili bir ülkede de olsa bir takım temeller ister. Bir demokrasi bir takım ilkelere, temellere yoksunsa o demokrasi erinde gecinde hapa yutar. İster İsmet Paşa aslanlar gibi demokrasi adına heykirsin, ister Süleyman Demirel anlaşılmaz bir şeyler kemiklimesin, bu demokrasi yaşamaz.

1 — Bir Şadi Alkılıç rezaletinin vuku bulduğu bir memlekette ağızımızla kış tutsak o demokrasi yaşamaz. O, demokrasi değil, bir uydurmadır. Şadi Alkılıç mahkum eden 142'nin yaşadığı bir sözlüme demokrasi, demokrasi değildir. Bundan da vazgeçtik, sayın İsmet Paşanın kabinesinin Adalet Bakanı meclis kürsüsüne çıkıyor, Şadi Alkılıç bağışsız mahkemelerden önce meclis kürsüsünde mahkum ediyor. Sayın Başbakan, demokrasimizin babası İnönü çıkıyor, aynı suçu işlemiş gazetecinin yazı işleri müdürü için «yazık oldu Kayhana» diyor ve Kayhan Sağlamer beraat ettiriliyor. Şadi Alkılıç mahkum oluyor. Bize sorarsanız tarih boyunca Türk Adaleti'nin en rezil mahkumiyeti budur. Böyle bir mahkumiyetin verildiği çağda yaşadığımızdan dolayı gelecek kuzaklardan, kendimizden, insanlıktan utanç duymalıyız. Ve daha Şadi Alkılıç mahpusiarda çürüyor. Hem de hasta, hem de bakımsız. Demokrasi adına katillik... Amanın demokrasi gidiyor... Amanın ha... Hay demokrasinizle bin yaşayınız.

2 — Vedat Demircioğlu rezaletinin vuku bulduğu bir ülkede de demokrasi yaşamaz. Bir sabah saat dört sularında Bay Sükanın komandoları, sözlüm ona toplum polislere İstanbul Teknik Üniversitesi'nin yatakhane sine giriyorlar, şöyle güzelce uykularındaki öğrencileri coptan geçiriyorlar. Çocukları kana buluyorlar uykularında... Vedat Demircioğlu'nu da öldürüyorlar. Geriye kalanları da çekip mahkemelere tevkif ettiriyorlar.

Bu da dünyanın görmediği bir çirkinlik, bir onursuzluk. İnsanın tüyündü diken diken eden bir zulüm. İnsanlık tarihinin gördüğü en pis işlerden birisi... Gece yatakhaneyi bas, uykudaki yavruları şöyle bir iyice dayaktan geçir, birisini öldür. Sonra o uyuyanların yedikleri dayak yet-

miyormuş gibi al tevkif et... Sonra Vedat Demircioğlu'nun katilleri Sükan komandoları elini kolunu sallaya sallaya, bir milletin vicdanını çigneye çigneye memleketi dolarsın, hem de halkın verdiği vergiden maaş alsın... Bir yıldır da ne parlamentodan, ne Cumhurbaşkanından, ne Cumhuriyet Başsavcılığından, ne Genel Kurmaydan, ne parti liderlerinden bir ses çıkmıyor... Sonra demokrasi yaşayacak öyle mi? Sonra bu demokrasiye kimse dokunamaz palavraları, öyle mi? Haydi sen de canım oradan...

3 — Öndü gelen kitabı, canının istediği gibi toplat... Yazarları, basımevi sahiplerini mahkum et, mahpuslarda süründür. Sonra da bunun, bu zulmün, bu faşizmin adına demokrasi de. Kime yutturuyorsunuz efendiler. Türkiye'de toplatılan kitapların listesi dünya mızah tarihine geçecek, bir milletin bir çağını küçültecek korkunç bir belgedir. Bu kıraç topakta da demokrasi yeşermez. Yeşerir mi? Haydi canım sen de...

4 — Türkeş komandoları bir kara rüzgâr gibi memleketin üstünde doluyor. Tiyatro basmak onlarda... Üniversite basmak... Resim sergilerini basmak. Tiyatrolara dinamit atmak... Türkiye'nin eli karan, başkessenleri bunlar... Türkiye'de bunların işledikleri suç için kanun işlemez. Demokrasi düşmanlarına fırsat vermeyelim. Sahiden vermeyelim. Haydi canım sen de...

5 — Ahlak bozucu baldır bacak filmleri, Amerikan filmlerinin kopyaları filmler ortaklıkta cirit atsin, sen en ciddi eserleri yasakla. Bu rezaleti de demokrasi adına yap... Amanın demokrasi düşmanlarına fırsat vermeyelim... Vermeyelim efendiler, vermeyelim. Bu iğrenç filmler demokrasisi, bu kültür yozlaştırması demokrasisi, bu millî olan her şeyi düşman olma demokrasisi... Demokrasi düşmanlarına fırsat vermeyelim... Haydi canım sen de...

6 — Devlet dairelerinde burjuva olmayan, ya da kompradorluğu tutmayan her vatandaşa düşmanlık. Düpedüz düşmanlık. Bu düşmanlık toprağında da demokrasi filizlenmez bile. Filizler mi? Haydi canım sen de...

Ya Şadi Alkılıç rezaletinden dolayı utancından yerin dibine geçen aydın, işçi, memur, subay, öğretmen, öğrenci, vatandaş vicdanları? Ya Vedat Demircioğlu'nun yerde kalan kanı? Ya, bunun vicdanlarda yaptığı tepki... Kitap toplatmalar, komandolar, hükümetin vatandaş düşmanlığı? Bütün bunlarla gerçekleşecek demokrasi öyle mi? Öyleyse turp sıklık diye de bir gey var, biliyor musunuz? Siz bu akıllan bu köyü şeneltmezsiniz.

Haydiyin, doğru dürüst insanca bir demokrasi kuralım, demokrasi gibi bir demokrasi kuralım... Demokrasicilik oynamayalım. En ilkel demokrasi ilkelere saygılı olalım. Kitap toplatmayalım. Yukarıdaki rezaletler olmasın... Yukarıdaki soydıkları da bir demokrasiden en az beklenen ilkelere. Bakın bakalım bir tek demokrasi düşmanı bulabilir misiniz Türkiye'de?

Yok, bu bozuk düzen içinde, bu uydurma demokrasi içinde kimse kılını kıpırdatmaz. Kimse kellesini koyup bu uydurmayı savunmaz. Bu uydurmayı savunmayı da kimseden beklemeyelim. Anayasayı er asgarisinden uygulamak elimizde... Şadi Alkılıç rezaletini tanıtar etmek, Vedatın katilini bulmak... Hepsi hep elimizde... Yapamaz mıyız? Haydi canım sende...

Ha, sahl, Kanlı Pazar'da öldürülenlerin katillerine ne oldu? Nerede?

Ali Turgut Aytaç'ın katilleri nerededir?

«Demokrasi ve anayasa» havarilerinin, bu soruların cevabı verilmedikçe, katiller bulunup meydana çıkartılmadıkça, adaletin pençesine teslim edilmedikçe, gençliğe en küçük tarzide bulunmağa hakları yoktur.

Üniversite yurdunu basıp öğrenci katledenler hâlâ belde tabanca, elde cop yeni cinayetler peşinde koşabiliyorsa, Kanlı Pazar'da emperyalizme karşı çıktıkları için hayatlarına kastedilen insanların katilleri hâlâ aramızda dolayabiliyorsa, Türkiye'de demokrasiden, anayasa-

dan, adaletten söz etmeğe kimsenin hakkı yoktur.

Üç kardeşini emperyalizme karşı savaşta şehit vermiş Türkiye gençliği, politika simsarıyla, bilim tüccarlarıyla tüm emperyalizm uşağı işbirlikçiler cephesine karşı sonuna kadar direnecektir!

Soruyoruz: Türk İş ve SSK, işçi parasını ne yapıyor?

Sendika ticaretinde işçinin 1,5 milyon lirası batırıldı

İSMAİL ARAS
— Sendika ticareti —

HALİL TUNÇ
— Amerikanofil sendikacı —

AMERİKAN işbirlikçi-
si Türkiye İşçileri
Sendikaları Konfederasyonu Genel
Başkanı Seyfi Demirsoy, ön-
ceki hafta «döviz kaçakçılığı-
ndan 1,5 yıl mahkumiyet yedik-
ten sonra dut yemiş bülbüle
dönmüş, meydanı boğ bulan u-
mumi kâatibi Halil Tunç da, iş-
çi emeklilikleriyle ilgili kanun
tasarısının Senato'da takılıp kal-
masını vesile sayarak sırf
CHP'yi desteklemek için «işçi-
leri sokaka dökmekten» dem
vurup tozu dumana katmıştır.
CHP'nin hizmetindeki TRT de
bu konuda üstüne düşen göre-
vi yerine getirmiş, DİSK'in tek
haberine yer vermezken Tunç'un
demeçlerini saafilerce tefrika
etmiştir.

Bir AP-CHP koalisyonu ha-
linde meydana gelen Türk İş
Yönetim Kurulu'nda Tunç'un
bu CHP'yi destekleyen tutumunu
yüzünden AP'liler kıyametleri
kopartmış ve «işçinin sokaka
dökülmesine karşı çıkın» lar-
dır. Ne var ki, Amerika'dan
beslenen Türk İş kasasını, yani
arabaların anahtarını elinde bul-
unduran Tunç, bu muhafet
hareketini kısa zamanda kırma-
ğa, kendisine karşı toplanan im-
zaların çoğunu geri aldtırmağa
muvaffak olmuştur.

Şimdi Türkiye, Tunç'un gü-
dümlü işçiyi sokaka dökmek
hareketinin provalarına sahne
olmaktadır. Ancak işçi sınıfının
siyasi bilincine kavuşturulması
ve yurt yönetiminde ağırlığı-
nı koymasına daima reddeden
Tunç'un bu «sokaka dökmek»
manevraları bir gösteriş olmak-
tan öleri gidemeyecektir.

Türk İş'in marifetleri bunlar-
dan ibaret de kalmamıştır. A-
şağıda açıklayacağımız gerçek-
ler, Türk İş'in ve ona bağlı bu-
lunan sendikaların nasıl bir
sendika ticaretine sürüklendik-
lerini beğelemektedir. Ne ya-
nık ki, işçilerin ücretlerinden
kesilen paraları ayakta duran
Sosyal Sigortalar Kurumu da,
bu sendika ticaretinde rol al-
makta ve işçinin paraları bir
mirasyedi hovardahğı içinde
çarçur edilmektedir.

Bu sendika ticaretinin bir nu-
marah kahramanı Türkiye Otel
Lokanta ve Eğlence Yerleri İş-
çi Sendikaları Federasyonu
(TOLEYİS)'in başkanı İsmail
Aras'tır. Esas görevi işçi hak-
larını savunmak olan TOLEYİS,
bu işi ikinci plana atarak
bir süreden beri işi tamamen
ticarete dökmüştür. Bilindiği gi-
bi Sosyal Sigortalar Kurumu,
işçiye sosyal güvenlik sağla-
mak, işçi meskenleri, dispan-
serler, hastaneler yapmak üze-
re kurulduğu halde son zaman-
larda işi turistik otel ve tesis-
ler kurmağa yönelmiştir. TO-
LEYİS de bir kolayını bulup
bu turistik otel ve tesis-
leri kiralamakta, beş para ver-
meden işe koyulmakta, kısa
zamanda bu ticaretten büyük
paralar vurmaktadır.

Son olarak Sosyal Sigortalar
Kurumu'nun Kızılcahamam ve
Sinop'taki turistik otelleri yıl-
lığı 303.750'er liradan TOLEYİS'e
kiralanmıştır. Kira muka-
velesini 10 yıl için imzalan-
mış ve Türk İş de, TOLEYİS'in
borçlarının bir milyon lirasına
kefil olmuştur.

Ancak ne hikmettir bilinmez,
TOLEYİS, bu işletme faaliyetini
bilançosunu daima zarar o-
larak göstermekte, kira borçları-
nı ödemeğe yanaşmamaktadır.
Bu durum karşısında Sos-
yal Sigortalar Kurumu, TO-
LEYİS'ten borçlarını ödemesini
iste iştir. TOLEYİS borçlarını
ödeyemeyeceğini bildirince,
SSK, Sinop Otel'i'nin mukavele-
sini Ocak 1968'de, Kızılcaha-
mam Otel'i'nin mukavelesini de
Nisan 1968'de feshetmiş, daha
sonra da 1 milyon 578 bin 927
liralık alacağının takibine baş-
lamıştır. Kurum hem TOLEYİS,
hem de Türk İş aleyhine Anka-
ra 10. İcra Dairesi'nde aliti dos-

ya ile takibata girişmiştir. Kızılcahamam Otel'i'nde TOLEYİS'e ait 53.250 liralık eşyaya haciz koydurmuş, ayrıca 5.680 lıra tutarındaki eşyayı da haciz altına almıştır.

Ancak, bu esya üzerinde hem hazinenin, hem de Şekerbank'ın daha önce konulmuş hacizleri bulunduğu fark edilmiştir. Bu durumda panjere ka-
pılan Kurum, bu defa alacağını Türk İş'ten istemeye başlar. Borcu ondan da tahsil edeme-
yeceğini anlayınca, Türk İş'in bankalardaki parasına, hem de Amerikan Hükümeti'nin mil-
yonları aşan bağışlarıyla yapı-
ldığı Türk İş Sarayı'na haciz koydurur. Türk İş'in paçaları tutuşur, kurumun yöneticilerine türlü yönden baskıya, tehditlere başlar. Yapılan görüşmelerden, temaslardan sonra şöyle bir orta-
ta yol bulunur: Türk İş kuru-
ma başvurarak «Benim borcu ö-
deme gücüm var ama, bazı mazaretlerim de var. İşçi hare-
ketleri en civevli döneminde. Ben en kısa zamanda borçları-
mı tasfiye edeceğim, ama siz de bankalardaki paramın ve bi-
nanım üzerindeki haczi kaldır-
rınız» diyecektir.

Teklif Kurum'un müdürler
kuruluna gider. Kurulda Türk
İş yöneticileri de vardır. Altem
edilir, kalem edilir, bir mil-
yonluk borcu bir sıfır eksigi
olan 100.000 lirasının acele ta-
rafından hacze lüzum kalmadı-
ğı bildirilir ve Türk İş de
bankadan 100.000 lrayı çeker.

Aradan bir süre geçince
Türk İş Kurum'a bir öneride
daha bulunur: «Kızılcahamam
ve Sinop turistik otellerinin es-
ki kiracısı TOLEYİS'in kira
borcunun 1 milyon lirasına va-
ki kefilliğimden ötürü sıkışık
vaziyetteyim. Borcu ben ancak
taksit taksit ödeyebilirim, ama
siz de bazı feri borçlardan sar-
fınazar ediniz»

Daha önce tezgahlanan plan
üzerine bu yeni teklif de SSK'nun
müdürler kuruluna ha-
vale edilir. Müdürler kurulunda
iki Türk İş yöneticisi de var-
dır. Konuşma, görüşme, karşı-
lıklı rica ve niyazlar sonunda
şu anlaşmaya varılır: «İleri ta-
kipleri için yapılan harcamala-
rı, faizleri, vekalet ücretlerini
SSK, Türk İş'ten talep etmeye-
cektir.» Böylece, çalışmaktan
ve az ücret almaktan anası ağ-
layan işçinin primlerinin büyük
dilimi TOLEYİS ile Türk İş yi-
ylicilerinin midesine gidecektir!

Ayrıca, SSK'na, kadrosu ge-
nişlediği için, yeni bürolar ge-
rekmektedir. Gerçi SSK'nun
Ankara'da büyük bir binası
vardır ama, koca bir katı beş
parasız Çalışma Bakanlığı'na
tahsis edilmiştir. Milyara yakın
geliri olan SSK'nun yeni bina
yapması da mümkündür ama,

SSK'nın paralarının çarçur
edilmesine karşı Çalışma Bakanı
Turgut Tokar ne diyor?

SEYFİ DEMİRSOY
— Kaçakçılıktan ne haber? —

ortada 1 milyon liralık borç al-
tına girmiş bir Türk İş te var-
dır. Formül: Hem Türk İş'in
beceriksiz yöneticilerini borçtan
kurtarmak, hem de SSK'na ye-
ni bürolar sağlamak için kurum,
Türk İş'in Amerikan parasıyla
yaptırılmış muhteşem sarayının
iki katını kiralayabilir. İki ka-
tın iki yıllık kira bedeli Türk
İş'e peşin olarak ödenir. İki yıl
sonra ödeyeceği peşin kiranın
zamanı gelinceye kadar Kurum
alacağından vaz geçer. Ama
dostlar alışverişte görsün diye
Kurum'un kira bedelini ödeyece-
ği tarihte mahsubu yapışmak
şartıyla 1 milyon tutarındaki
kefalet borcu yılda 50.000 lıra
üzzerinden 20 yıl taksite bağla-
nır. Daha doğrusu iş alması-
tıya bağlanır. Ortada yenilen,
ezilen Türk işçisinin primleridir,
sendika aldatırlardır. 1,5 mily-
onu yiyenlere ve yedirenlere hiç-
bir şey olmamıştır. Onlar bu
yeni menfaat anlaşmasının üze-
rine kadeh kaldırmışlardır.

Şimdi soruyoruz:

- Sosyal Sigortalar Kurumu, ihtiyaç duyduğu bürolar için niçin bina yapmaz?
- Çalışma Bakanlığı, neden beş para vermeden Kurumun muhteşem bir katını işgal eder?
- Sosyal Sigortalar Kurumu 1 Milyon liralık alacağını niçin yirmi yılda ödemesi planlanan Bir milyon lıra borcun faizli-
ni, İcra masraflarını, Kurumun avukat ücretini ödeyebilecektir midir? Bu alacaklar yanacak mıdır?
- Kurum, Türk - İş'e gösterdiği bu aşırı müsamaha ve bi-mayeyi bazı işverenlere de göstermiş midir? Kaç işveren kaç milyon lıra tutan prim borcu vardır?

Bir Sokak Konuşuyor

Sormayın nerdenim, hangi kenttenim, adım ne?...
dünyada söylemem... Zaten işkileniyorlar benden... Hiç-
bir şey yapmasalar, adımı değiştirirler, en sezzemez yerim-
den vermek için... Billirler, hem de nasıl domuzuna bilir-
ler, üstüne adımı yazmış kurmuş levha, yüreğidir, canevi-
dir sokakların... Bugünün işi değil bu, konaklarla aramız-
daki kavg... Nâzım plânından çekinmeseler, çoktan kal-
dırırlardı vücudumuzu, ve oteller kurarlardı yerimize,
palaslar, parklar, korular... Halk da, nesine yetmiyor,
otursun yerin altında... Kavilleri bu ama, biz de kaviyiz,
bizim de zulada ne kavelerimiz var... Onun için cin-
ifrit chuyorlar ya bize, habire veriyansın ediyorlar!... Da-
ha geçen gün, konakların, köşkülelerin en kodamanları
bir ağızdan attılar nârayı!... Neymiş, efendim? Memleket
sokaktan idare edilemezmiş!... Hay, o sizin şişesi kırık idare
lâmbanızı zevsinsinler!... Halk sokaka dökülürse, milletçe
mahvolur, sapır sapır dökülür müğüz! Sanki halk sokak-
ta değil, çocuğu sokakta büyümüyor, işini sokakta sür-

müyor, kız sokaka dönmüyor sanki!.. Sabahın kör ka-
ranlığında kuru ekmek parasını denkleştirmek için so-
kaka dökülenler onlar değil sanki!.. Ama haklarını ara-
mak için bir araya gelmeğe görsünler, sokak o zaman
sokak ve halk o zaman ayak takımı oluyor, değil mi!.. Ve
o zaman başlıyor falaka!...

Ama, ey huzur meraklısı beyler! ya bir gün o horla-
dığınız ayak takımı sokaka dökülmeğe üstüne çektiğiniz
diskuruları tümünden ciddiye alır, şöyle bir haftalığına aç-
lığı gözüne yedirir, tek gözünü gecekonduşuna kaparsa,
ne haldeceksiniz?.. Kim tophıyacak götünüzü, kim piş-
recek aşınızı, kim işliyecek makinenizi? Gelin badi, çıkın
sokaka! diye ne kadar yalvarsanız boş!... Halk sizi say-
maz olmuş, marifetleriniz, niyanetlerinizi saymaya koyul-
muş!...

Ve siz, ey sokak düşmanı beyler, o sayım gününe
dönmüş sokaklarda geberinceye dek dolaşın, durun!... Hu-
zur içinde tabii!...

Can YÜCEL

Zorunlu Bir Birliğe Doğru

Dr. Mehmetcan KÖKSAL

Ferruh Doğan

SOMUT gerçekleri gözden yitirmemek gerek:

Türkiye'de, öğrenci, işçi ve köylü hareketleri, yoğunluk kazanmaktadır. Ne var ki, bu hareketlerin oluştuğu ortamlar değişik ve dağınıktır. Fakat bu durum, onların aralarındaki sosyo - ekonomik benzerlikleri olan nedenleri, yok saydırmamalı ve savsaklamamalı. Aksine, bu benzerliklerin aynılaşa varan köklerini bulup göstermeye bakılmalıdır. Böyle bir ortaklık, eylemlere götüren bir koalisyonun başlangıcı olacaktır. Bilinç, istem ve destekteki çaba birliği ile bu birlikte girilen çabada, siyasal kanalda da bir yanyana geliş sağlanacaktır.

Bu koalisyon üzerinde, şimdilerde partizanca bir karşı çıkış spekülasyonu yapıyor. Bunun böyle olmamada, türk toplumunun sınıfsal çözümlemesini, hâlâ büyük bir inatla, kategorik ve şematik olarak ortaya koymak istemenin büyük bir payı var. Dahası, siyasal partilerin de, sınıfsal niteliklerinin oy ve iktidar ekibi arasında bir yabancılaşmaya uğraması da bir etken. Bu son etken, oy tabanından uzaklaşan iktidarı çıkarıcı saptırmalarına ilişkin tarihsel örneklerle, bütün bir sözde - demokratik uygulamadadır. Her iki etkenin de, alt - yapı ilişkilerine dayanmayan sözde - özgürlük düzeni ile yakın bir bağlantısı vardır. Böyle bir toplumda, özgürlük sorununun yerini bulduğu söylenemez.

Oysa bugün, dünya kamuoyunun üzerinde en geniş etkili kurarak yayılan tartışma, bu özgürlük sorundur. Hayat duran ve donmuş bir olgu değildir. Bu, doğa bakımından olduğu gibi toplum bakımından da böyledir. Hayat denince, canlı ve sürekli, üstelik değişen bir olgu anlamak gerekir. Bu değişirlik, bir takım gelişme kanunları ile ortaya çıkarılır. Ona verilecek yön, bu kanunları bilmekle olur. Böyle olunca da, özgürlük, hiçbir zaman bir söz yığının arkasına gizlenip, soyutlamalar ve doğa dışı, kanıt vermez düşüncelerle tanımlanamaz. Bugün özgürlük denince anlaşılan, onun özünde yer alan ve gelişmelerden doğan, birikimini onlarla yapmış bir sosyo - ekonomik niteliklerdir. İşte bu nitelik, öğrenci, işçi ve köylü açısından, Türkiye'de ortak kökleri ile açıklanacağı zaman gelmiş bulunuyor.

BU özgürlük sorununun Türk sosyalistlerini, nerede ve ne şartlar altında olurlarsa olsunlar ilgilendireceği, hiçbir tartışma kabul etmeyen bir zorunluluktur. Bu ilgilendirici, şu sıralar bağlatmak istediğimiz bir çabadır. Çabamızın şu ya da bu yolla tek yanlı bir takım yasaklamalara bağlanmaması da, belli bir çıkarıcı çevrenin büyük bir sarıya uğramasındandır. Çünkü yukarıda işaretlenen özgürlük, bu çevrenin esirgediği yaşamın ve bütün güçleri ile sömürdüğü bir üretim düzeninin, bu özgürlüğe giden yolda bir tarihsel aşama gerisinde kalmaması gerektiriyor da ondan. Gene bu özgürlük, iktisadi ve maddi, hattâ bunu yaratmak üzere de daha öncesinde bilinç ve istemlere, desteklere ilişkin bir ortamda gerçekleşmek istiyor. Bu, bir ideolojinin ilk basamakları olan davranış ortaklıklarıdır.

Oysa konan yasaklamalar, işaretlediğimiz kitlelerin toplumsal verilerden aldıkları yeteneklere karşı çekilmiş yapmacıklı sınırlamalar olarak kurulur ve işletilir. Bunlarla çıkarıcı çevrelerin umduğu, çıkar ve sömürü olanaklarının devam etmesi ve buna da toplumca razı olunmasıdır. Bu ise, her dönemecinde, ancak bir defa yikanılabilen bir ırmağın sularını tersine döndürmeye kalkışmak kadar, gerçek - dışı bir davranıştır. Bunu gerçek - dışı bırakacak olan da, türk sosyalistlerinin her yerde ve her çatı altında katılacakları, özgürlük kazanma savaşlarıdır.

Esasen Türkiye'yi, Dünyada bugün oluşan eylemlerle ortak bir düzeye getiren tek çağdaş nitelik de, bu özgürlük savaşını göze alan vatandaşlarının gitgide güçlenmesi ve bunu bir sınıf bilincine doğru geliştirmekte olmalarıdır. Şimdilerde alınan yolun ve varılan yerin daha başlarda görüldüğü, asla umut kırıcı olmamalıdır. Unutulmasın ki, çok geride kalmayan süreler, çok daha amansız yasaklamalarla örüldü idi. Gerçi şimdiki yasaklamalar da, ister hukuken yürürlükte olsunlar olsun, ister kapalı duvarlar arkasında kead edilen içkence metodları ile estirilerek istenen terörlere dayansın, aynı amaca yöneliktir. Her ileri adımda, onun peşinden gelip onun önüne geçmek isteyen çıkarıcı çevre, önce kendisini güven altına almak istemiş ve sonra da bu telaşın terörünü yaratmak istemiştir. Bunun önde gelen nedeni, Türkiye'de sosyalizmin artık açıkça bir toplumsal tepki olarak, bilinçlenme etkeni olmaya başlaması ve siyasal olarak da bir iktidar adaylığına yaklaşmakta bulunmasıdır.

Sırasında karşılaşılan **erensiz** tepkilerin genel hatlı nitelikleri de bundan çıkarılabilir: Bu tepkilerin, kapitalist ve burjuva bir sınıf niteliğine büründüğü apaçık ortadadır. Gene arasında, kendi deyimleri ile **söğrencilikle ilişkisi olmayan bir takım kimselerin** ve öğrencilerin de, karşıt bir sınıfsal nitelikte olduğu da, bu kadarınca açıktır. Gerçekte de, bu karşıt oluş, birbirlerine varlık nedenidir.

BUGÜN bütün kapitalist, neokapitalist ve onların acentası olan geri bırakılmış ülkelerdeki faşizm, sınıflar sorununu yanlış olarak ortaya koymaktadır. Bu, bütünü ile aldatmaya dayanan bir karşı çıkışı gösterir. Şöyle ki: Aydınlar, çeşitli öğrenim yollarına giren gençlere, idare görevinde yer alan kimselere, teğebbüslerde çalışan teknisyenlere, sınıf sorunları ile ilgilenmelerinin önüne geçmek için, kendilerine belli bir sınıfın üyesi olmadıkları ve daha yüksek bir sınıfa geçmek olanaklarının mevcut olduğunun telkini yapılmaktadır. Bu telkinin, kimi defa yarattığı, kimi defa da yaratacağını umduğu etki, o kimselerin kapitalist kuvvetlerce sınırları konmuş öğretilere sokulmaları ve kapitalist yönetim ve işletme kadrolarına kapatılmaları ile somutlaştırılmak istenmektedir. Aynı yolla bir öğretim ve buna bitişik olarak da bir emek - sömürmesi aydınlar ve diplomalı olabilecekler arasında da hakim olmaktadır. Bununla da kalmıyarak, bu kimseleri kendi sınıf bağlarından kopararak, sınıflarının bilinç ve yararlarından, üretim ilişkilerinden sıyrarak, sanki kapitalist sınıf gibi göstermekte ısrar edilmektedir. Böylece, hizmetlerde ve işyerlerinde çalışanların içinde, bir çeşit **«kastlar sistemi»** yaratılmakta, hattâ bununla da daha karışık yollarla işletilen ve bu kastın içinde yer alanlar arasında, bir ihanet kışkırtılmak istenmektedir. Öğrenciler, **«öğrencilikle ilişkisi olmayan bir takım kimselere»** ile amaç birliği kurmakta, işte bu sistemi yıkmak istenmektedirler. Şimdilerde, hemen her yerde duyulan tepkiler işte bu yıkımının altından gelmektedir.

DAHASI var : Kapitalist, neokapitalist ve onların acentası olan geri bırakılmış ülkelerdeki faşizm, aydınlar ve teknisyenlerle sıkı bir işbirliği kurmaya kalkışırken, bunda kendi çıkarı bakımından, büyük bir zorunluluk da duyar. Çünkü bu kişilerin, işçi ve hele köylü ile oranlandığında, kapitalist sömürünün yürütülebilmesi için, sıvırlmış ve çok daha başka bir önemi vardır. Her güçlüğün ve hattâ daha öncesinde güçlüğün kazanmak isteyeninin olduğu gibi, sömürücü yolda olanların ve devam ettirmek isteyenlerin de, böyle yetiştiren kimselere ihtiyaçları olacaktır.

Bu gözlem, özellikle emperyalist sömürlerle geri bırakılmış toplumlarda, daha açıklıkla ortaya çıkar. Çünkü bu toplumlarda, esasen kit olan kaynakların - kapitalist çıkarlar için de olsa - işletilmesinde yokluğu duyulan en önemli kaynak, yetiştiren ve yetiştirmek olan insanlardır. Çünkü toplumsal hiyerarşi vardır. Bu çeşit bir birikim ve yatırım gücü, dışarıdan getirilmesi çok pahalıya mal olan bir artık değer kaynağıdır. Kaldı ki, kapitalist ve giderek emperyalist sömürü, dışarıdan getirdiği insan emeği üzerinde, ideolojik bir soygunculuğa da kalkışacak gücü bulamaz kendisinde. Buna karşılık, yerli aydın ve teknik güç, piyasada çoğunlukla işsizdir ve beklemekte. Bunlar, toplumdaki yoksul sınıfın çocukları ve daha sonra üyeleri olarak, emeklerinin karşılığında, yaşamaktan başka, bir geçim kaynakları olmayan kimselerdir de.

Bugün bütün dünyayı ve Türkiye'yi içersine alan öğrenci hareketlerinin bilincinde, böylesine bir karşı birikimi bulmak mümkündür.

NEREDE olursa olsun, yönetime ve denetime, bir birlikte çalışma düzeni ile katıştırılmayan, üstelik bilgi ve değer artığının yaratıcısı olarak sömürülen kimselerin bu karşı çıkışı olagandır. Hattâ zorunludur da. Bunun eğitimini, şimdilerde kadar onlardan esirgeyenlerin, bunda sorumlu aramaları, bir yerde saklanmak olmaktadır. Unutulmasın ki, bu gençlik doğmuş bulundukları yıllardan bu yana, bu ülkeyi uluslararası istatistiklerde hep geri kalmış ve dış sömürünün borçlarına gömülmüş olarak görmenin acısı içersindedir. Bundan duydukları essiz atılım ihtiyacına, kimler ortak çıkmayabilir, bunu da bilmektedirler. Bunun yükü kimlerin omuzlarına yüklenmektedir, bunun da farkındadırlar. Bu konularda bilimsel açıklamaları aramakta ve çabaya girişmekte kararlı görünüyorlar ise... suçlu mudurlar? Bu kimselere siyaset yapmak bir suç isnadı gibi uzatılır ise, bu davranış özgürlüklere karşı çıkışı çok daha kökünden kurutan bir zorbalık olur.

Bu zorbalık, bugün bir siyasetin karşı uygulamalarının aracıdır. Her zorbalık, bir karşı birliği davet edecektir. Buna şaşmamak gerek. Böyle olunca da, yukarıda işaretlediğimiz eylem koalisyonu kurulacak, gerçek bir siyasal çaba birleştirici bir yönde gelecektir. Türkiye, bugün bu koalisyonun kurulma zorunluluğunun eşğine gelmiştir. Türk öğrencisi, gençliği, bu ortak çabanın en güç aşamasını kendi safındaki eylemi ile belirtti. Şimdi sıra, bunun toplumsal ve bölüşülebilir yanını ortaklarına anlatmaya gelmiştir. Bunu, onları sırasında kinayan kimseler de anlayacaklardır. Bu, bize şu ayıracı sağlamaktadır: Kim, kimden ve neden yana?

Kelle başına 120 lira veriyorlardı !

Röportaj: Barbro KARABUDA — Fotoğraf: Güneş KARABUDA

HACI JOHANNES PRINCEN
— Purwodadi Skandalı'nın tanığı —

HACI Johannes Princen'in, basit bir Endonezya yurttaşı olarak iktidardaki generalleri suçlaması, komünist yada komünist sempatisini oldukları bahanesiyle ülkenin çeşitli bölgelerinde hâlâ sürüp giden katliamı protesto etmesi, âdeta bir intihar!

Hacı Johannes Princen, Java'nın merkezinde bulunan Purwodadi katliamından söz etmekte ve yazdığı ayrıntılı bir raporda, hükümetin 1965 katliamından sonra ülkede bu tür katil olaylarına rızalanmadığı hakkındaki resmi beyanatına rağmen, 1968 aralığında bu bölgede 800 ilâ 3.000 kişinin nasıl hunharca katledildiğini ispatlamaktadır.

Hacı Johannes Princen'in son derece ilgi çekici bir kişiliği var. Hollanda doğumlu olması ve Endonezya vatandaşlığına ancak 1948'de geçmesi, Princen'e aşırı milliyetçilerle mücadelede elbette ki kolaylık sağlamıyor. Ama Princen, Endonezya tabiyeti ile birlikte islamı da seçmiş. Hatta Mekke'ye de giderek hacı olmuş. Tabii bu durum

Princen'e, savasında oldukça yardımcı oluyor. Ayrıca, Hacı Johannes'in, Sukarno rejimi sırasında beş yıllık mahkumiyeti de var. O zamanlar pek iyi gözle görülmeyen bir sonuçla, CIA ajanı olmakla suçlanmış. Bugün ise resmi çevreler, Princen'i komünistlikle itham ediyorlar. Komünist katliamının bugün bile sürüp gittiği bir ülkede böylesine bir suçlamanın ne demek olduğunu ise izaha gerek yok.

— Hacı Johannes Princen, bize kendini anlatır mısın?

«Ağzı laf yapan, kocaman da bir yüreği olan meteliksizin biriyim ben...»

Hacı Johannes, 43 yaşlarında, orta boylu, sıcağık güldüğüyle çevresindekileri büyüleyen, konuşması ve hareketleri çabuk bir insan... Endonezya'ya gönülden bağlı. Haksızlıktan, adaletsizlikten nefret ediyor, Jakarta İnsan Hakları Enstitüsü'nün başkan yardımcısı... Endonezya'da adaletli bir rejimin kurulması için mücadelesini sonuna kadar götürmeye kararlı Hacı Johannes...

Yakınları onu «Ponke» diye çağırıyor. Üç kez evlenmiş. İki çocuğu, bir de evlatlığı var. İlk evliliğinden olan çocuğunu eski karısı almış yanına...

Jakarta'nın banliyösü Kebajera'da, garaj bozması mütevazî bir evde yaşıyor. Ponke'nin skuteri de evin mobilesinden sayılıyor.

«Buraya Endonezya'nın sömürge olarak kalması için savanan Hollanda Ordusu ile birlikte geldim. Bağımsızlık özgürlük için savanan bir ulusa karşı dövmek korkunç bir şey. Endonezyalıları karşı dövmeyi reddettim. Onların safına geçtim. Hollandalılar beni «hain» olarak ilan ettiler. Başına bir milyon lira mükafat koydular...»

Ponke o sıralarda Bandung'lu bir Endonezyalı kızla mutlu bir evlilik yap-

ENDONEZYA'DA GENİŞ CEPHE'NİN İFLASI!

ENDONEZYA, Güneydoğu Asya'da birçok adalardan kurulu 1.900.000 kilometre kare genişliğinde bir ülkedir. Başlıca adaları Sumatra, Java ve Borneo'dur. 100 milyonluk nüfusunun yüzde 90'ı İslam'dır. Ayrıca Hristiyan ve Hindu dinleriyle bazı ilkel kabile dinleri de mevcuttur. Endonezya'da Malay ve Java dilleri konuşulmaktadır. Başkenti Jakarta'dır.

Güneydoğu Asya'nın en zengin bölgelerinden biri olan Endonezya'da geniş petrol, kömür, boksit, manganez, bakır, nikel, altın, çinko ve gümüş kaymakları mevcuttur. Nüfusunun yüzde 80'i tarımla uğraşmaktadır. Başlıca tarımsal ürünleri pirinç, mısır, yerfıstığı, soya fasulyesi, tütün, kahve, kakao, biber, Hindistan cevizi, çay, şeker, dokuma maddeleridir.

Endonezya, 1942 martına kadar Hollanda'nın denizası sömürgelerinden biri idi. İkinci Dünya Savaşı'nda dört yıllık Japon işgali sırasında Dr. Ahmet Sukarno, Dr. Hatta ile birlikte Japon faşistlerinin kuklası olarak iktidara geçmiştir. Japonların yenilip ülkeden çekilmesinden sonra, Sukarno ile Hatta, bu defa Amerika ve İngiltere tarafından desteklenerek 1945'te Endonezya'nın bağımsızlığını ilan etmiştir. Ancak Hollanda, Endonezya'nın bağımsızlığına karşı çıkmıştır. Bunun üzerine, Dr. Sukarno ile şimdi onun yerine geçmiş bulunan faşist diktatör Suharto, bir Amerikan kruvazörüne bindirilip Hollandalılara karşı savaşmak üzere Endonezya'ya çıkartılmışlardır. 1945'ten sonra Endonezya'lılarla Hollanda'lılar arasındaki savaş tam dört yıl sürmüş, nihayet Birleşmiş Milletler'in aracılığıyla 27 Aralık 1949'da Endonezya bağımsızlığını kavuşmuştur. Batı Yeni Gine (Batı İrian) ise ancak 1962'de imzalanan bir anlaşma ile Endonezya Cumhuriyeti'ne dahil edilmiştir. Bağımsızlıktan sonra Sukarno cumhurbaşkanı olmuş, Suharto'yu ise, Jogjakarta askeri komutanlığına getirmiştir. Bu defa komünistleri katlettiren Suharto-

aun 1953 yılında da Selebest'te bir müslüman katliamını idare ettiği bililmektedir.

Endonezya 10 Ağustos 1954'te Birlik Antlaşması'nı feshetmiş ve merkezi bir yönetim kurmuştur. Ekonomik ve politik buzursuzluğun artması karşısında Başkan Sukarno, 1959'da bir kararname ile Kurucu Meclis'i feshettiğini ve 1945 anayasasına döndüğünü ilan etmiştir. Böylece bütün yetkileri kendisinde toplayan bir «başkanlık sistemi» ile ülkede güdümlü demokrasi kurmuştur.

Endonezya'nın sömürgeçlikten kurtulma mücadelesinde en aktif rolü oynayan Komünist Partisi'nin ülkedeki büyük nüfuzundan çekinen Sukarno, komünist etkisini de kontrolüne almak üzere «anti - emperyalist geniş cephe» manevrası ile NASAKOM adı altında bir milli cephe kurmuş, milliyetçiler, dinsel gruplarla birlikte komünistleri de kendi dümen suyuna sokmuştur. General Suharto'yu da önce tugay komutanlığına, daha sonra da Endonezya Ordusu Genelkurmay Başkan Yardımcılığı'na getirmiştir.

Önceleri Japon işçilerinin ve Amerikalıların desteğiyle işbaşına gelen Sukarno, komünistlerin etkisiyle, özellikle 1955 yılındaki Bandung Konferansı'ndan sonra anti - emperyalist bir tutum takınmışsa da, lezinde hakim sınıfların nüfuz ve egemenlikleri kırılmamıştır. Bir süre sonra beliren ekonomik güçlükler, geniş cephe koalisyonunu temellerinden sarsmakta geçikmemiş, ülke, sömürge yönetiminin doğal sonucu olan ekonomik geri bırakılma ile, çözümü, yeni sömürgecilğin oyunlarıyla daha da bir güçleşen sorunlarla karşı karşıya kalmıştır. Bu güçlükleri, ülkede hakim durumda bulunan komprador burjuvazi, büyük toprak sahipleri ve büyük bürokratların da gayretleriyle, Endonezya ile geniş ekonomik ve ticari ilişkileri bulunan İngiltere ve Birleşik Amerika adamakıllı istismar etmiştir. Sukarno, Amerika ve İngiltere'nin yeni sömürgecilik oyunlarına NEKOLİM (Yeni Ko-

lonyalizm, Emperyalizm) sloganıyla karşı çıkmış, batılı büyük güçleri protesto için de Birleşmiş Milletler'den çekilmiş, Kıtâ Çini ile ilişkilerini artırmıştır.

Ancak bu durum, emperyalist kuvvetleri ve onların yerli işbirlikçilerini tedirgin etmiş, ve CIA'nın da kışkırtmasıyla sağcı bir darbenin hazırlıklarına girişilmiştir. Sukarno'nun özel muhafız alayı komutanı Albay Untung, bu darbe teşebbüsüne karşı 5 Ekim 1965'te harekete geçmiştir. Ancak bu müdahale başarıya ulaşamamış ve Untung beş sağcı generali safdışı ettikten sonra sağ kalan generallerin duruma hakim olmasıyla partiyi kaybetmiş, CIA'ya bağlı generaller Endonezya'yı kana boyayan korkunç katliama girişmişlerdir. Uzun süreden beri İslamı politize eden Amerikan emperyalizmi ve uşakları bu «komünist katliamı»nda, Karabuda'ların röportajında da belirtildiği gibi, «komünist düşmanlığı»yla beyni yitirmiş müslüman kütlelerden geniş ölçüde yararlanmışlardır. Endonezya'da 17 milyon sempatisini ve üyesi bulunan, Asya'nın en büyük komünist partilerinden biri olan Endonezya Komünist Partisi, bir sabık faşistin liderliğinde ve gerici kuvvetlerle «geniş cephe» kurmanın kefaretni, 1 milyona yakın milletin hayatıyla ödemiştir.

Sukarno'nun yükselttiği General Suharto, komünistleri temizledikten sonra Sukarno engelini de 1967 yılında bertaraf ederek ülkenin mutlak hakimî haline gelmiş ve bir «filipin demokrasisi» kurmuştur.

Bugün Endonezya, anti - emperyalist çizgiden tamamen uzaklaşmış, Amerikan ve Japon korporasyonunun cirit attığı bir «yeni sömürge» haline gelmiştir.

Liderliği başkalarına kaptırarak kurulan geniş cephelerin bilançosu, yani kanlı Endonezya deneyi herhalde, bütün geri bıraktırmış ülkelerin sosyalist hareketleri için bir ibret dersi olmak lazımdır

KOMÜNİSTLERİN HAPSEDİLDİĞİ HAPİSHANE
— İçeride cehennem hayatı yaşıyor —

muş. Ama bir gün şehrin Hollanda Ordusu tarafından yeniden ele geçirilmesinden sonra dağdan inerek evine geldiğinde, evde karısının parça parça edilmiş cesediyle karşılaşmış. Bu korkunç olay Ponke'yi müstevli Hollanda Ordusu'na karşı mücadeleye itmış.

Hollanda'lılar ateş kes için şart olarak Johannes Princen'in kendilerine teslim edilmesini ileri sürmüşler. Hollandalıların Princen'e karşı besledikleri bu müthiş nefretin bir nedeni de, Princen'in ulusal bağımsızlıktan sonra Java'nın batısını ele geçirmeyi amaçlayan ve «Türk» diye anılan Yüzbaşı Westerling'in hareketini durduran gefler arasında bulunması. Princen, bağımsızlıktan sonra Endonezya haberalma servislerinde çalışmış. 1955'te ise Sukarno'nun yeni seçtiği bir savunma bakanını protesto amacıyla ordudan ayrılmış. Princen'in kamuoyu önündeki bu ilk protestosu, o sıralarda Jakarta başınında geniş yankılar uyandırmış.

Ponke'nin yakınları onun için «Hükümete karşı çıkamadığı zaman, mutlaka orduyla yada başkanla mücadele eder. O her zaman mücadele edecek birini bulur...» diyorlar.

Ne var ki Ponke'nin karşısında bu kez «Purwodadi Skandalı»nı bilmemezlikten gelmekte hiçbir sakınca görmeyen Endonezya Ordusu gibi bir demir leblebi var. Bununla birlikte ordunun resmi sözcülerinin olayı tamamiyle reddettikleri de yok. Sadece «Rakamlar biraz mübalagalı» demekle işi geçtiriyorlar.

İktidar çevreleri olaya kapanmış sazarıyla bakıyorlar. Merkezi Java Kumandanı Tümgeneral Munadi, Princen'i açıkça Hollanda Komünist Partisi'ne mensup olmakla suçluyor.

Princen'in Purwodadi skandalı ile ilgili ayrıntılı raporunu dikkatle okudum. Rapor gözü dönmüş bir fanatizmin dehşet verici hikayeleriyle dolu. Raporda cellatların, kurbanlarının, olayın geçtiği yerlerin adları, olay tarihi ve öldürme metodları yer alıyor. Komünistlerin(!) çoğu, tipki Endonezya müslümanlarının tavuk öldürmede kullandıkları alışılmış metodları gibi, enselerine demir çubuk vurularak katledilmiş.

Katliam her zaman geceleri saat 31'den sonra yapılmış.

Jirosari'de şehir halkı, kurbanların katledilmeden önce bizzat kazdıkları

Katliamlardan kurtuldukları halde ölümlerinden de beter bir hayat sürdüren mahkûmlar

çukurları kapatmak için kürek ve meşalelerle «cinayet» yerine davet edilmişler.

Sinu'da 300, Tjereweg'de 250, Kakasari'de 200 olmak üzere 1968 Eylülünde Purwodadi'de kurban edilenlerin sayısı 3 bine yükseliyor.

Bir ay sonra, yine aynı bölgede 14'ü kadın olmak üzere 987 kişi daha tutuklanmış. Tutuklular arasında «ölenlerin», hasta düşenlerin ve çıldıranların sayıları da hayli yüksek.

«Kuwu'da boğazlananların sayısı 100, Tandpingsari'de ise 200...»

Purwodadi katliamının bir özelliği de Endonezya başınına aksetmesi. Purwodadi, Endonezya başınında yer alan ilk «katliam» olayı... Rastladığım çok sayıda insan, Princen'in yardımına lüzum kalmaksızın bana bizzat tank oldukları katliam olayları hakkında ayrıntılı bilgiler verdiler.

Java'nın doğusunda Djember'de

Ozenti III

Komünistlerle mücadeleye artık bir kanun işi olmaktan çıkmıştır. İş fiiliyata dökülmek üzeredir. Komünistler fiili harekete başlarsa, anti-komünist halk da fiili çatışma havasına girecektir... Çok kimsenin canı yanarmış. Komünistler düşünsün. Endonezya'dan saygılarla...

MEHMET ŞEVKET EYGI
(Bugün - 20.6.1968)

çıldırıldı, Şimdi geceleri kabus içinde geçiyor. Öldürdüğü insanları görüyormuş rüyasında hep. Ama doğrusu bu işten fena para da kazanmadı. Uçurduğu kelle başına 120 lira alıyordu.»

Endonezya Ordusu'nun bir temsilcisi, 1965'in uygun ortamında nedensiz «komünistlerin hepsinin işini bitirmediklerini» de şöyle izah ediyor:

«Doğrusu, Purwodadi dağlarında direnmeye devam eden Suratin gibi geflerin dışında, topunun işini bitirdiğimizi sanıyorduk. Ama adamlar sanki yedi canlı... Başını öldürüyoruz, yerlerini bu kez yedi kişi alıyor. Komünist Partisi'nin 15 milyon sempatisi var. Bu yüzden hepsini öldürmek mümkün değil. Eylem içinde olan 1 milyonunu kesmekle işe başladık. Kalanların korkudan sineceğini umuyorduk. Ama nerede? Yeraltına indiler şimdi, tedirgin edici bir biçimde... Dünya kamuoyu rahat verse, işimizi daha serbest göreceğiz. Endonezya komünistleri yedibaşlı efsane canavarlarına benziyor. Başını kesiyorsunuz, gövde canlı kalmakta devam ediyor...»

1968'in son aylarında 500'den fazla insan boğazlanmıştı. Associated Press'in muhabiri Ed Blanche, bu konudaki söylentilerin doğruluklarına kanıtlamak için kurbanların gömüldükleri «çukurları bizzat yerinde görmüş ve tesbit etmiştir.

Yine bizzat «cellat» askerlerin ifadesine göre, 1968 ortalarında Brebi bölgesinde başı uçurulanların sayıları 2 bin civarında. Batı Java'da komünist kafası kesmekle ün yapmış bir celladın komşusu ile konuştum. Hükümetin hücumuna uğramasından korktuğum için adını açıklamayacağım. Java'nın anlatıkları tüyler ürpertici:

«Komşum cinnet getirdi, çıldırdı. Ağustos'tan 1968 kasımına kadar ordudan aldığı bir emirle - komşum her zaman dürüst hareket etmeyi sever - 17 kişi boğazladı. Kafaları gece nehi kenarında «sıyordu. Ama bir gün karanlıkta öz dayısının kafasını da gövdesinden ayırmış olduğunu görünce

Gelecek Hafta

RÜŞVET ADALARI

KAVGAYA DEVAM!

Gençliğin, topyekun geliştirdiği direnme gücünü karamayan işbirlikçiler, hergün biraz daha geligen bu potansiyeli harcamanın tek yolunu, ona üniversitelerimizi teker teker kapamakta, sınavları Eylül ayına ertelemekte buldular. Gençliğin soylu direnişini, ne dış ve ne de iç etkilerle (Ankeri öğrenciler, uyduruk huzur komiteleri, şantajlar v.s.) karamayanların fakülte ve Yüksek Okulları kapama kararları, geçtiğimiz hafta boyunca da sürdü. Ve bazı akliyevellere göre; çağdışı, gayri millî bir eğitime başkaldırmış gençlik eylemlerinden doğan buhran, bu tek tip kapama - erteleme kararlarıyla atlatılmış oldu! Oysa, haciz memurunu kapı önünde görünce, kapıyı kilitleyerek arka pencereden kaçmaya benzetilebilecek bu oyunun sahipleri, 1-hanetlerinin cezasını, artan faiziyle birgün mutlaka ödeyeceklerdir. Çünkü, işbirlikçilerin mahkumiyet kararı gençliğin elindedir ve bu karar birgün mutlaka infaz edilecektir.

Gençliğin soylu başkaldırması diyebileceğimiz bu buhran, yapay ve haksız bir buhran olmadığı için, gerçek suçluların son talihsiz manevralarıyla sabıkaları biraz daha arttığı için, ciddi bir çözüm yolu bulunmadığı sürece, her an yeniden, her an daha büyük bir güçle patlayacaktır. Eğer, gençliğin, sırtını okşamakla, boş vaatlerle, suçu başkalarına yüklemekle, hele hele onlara kolay sınıf geçmenin yöntemlerini hazırlamakla bu patlamaları durdurulabilmesi mümkün olsaydı, 1968 Haziran patlamasından sonra üniversite içi hiçbir gençlik eyleminin olmaması gerekirdi. Böylesine kısır bir görüşün sahipleri 1968 Haziran patlamasının hedeflerini kavrayamamanın yada o zaman ileri sürülmüş görüşlerin, yani Özel Okulların devletleştirilmesi, eğitimde fırsat eşitliği, tam gün çalışma, halka dönük demokratik üniversite, özcesi çağdışı bir eğitim - öğretim son verme ilkelerini, sadece bir avuç insanın kavgası sanmanın cezasını ödüyorlar.

Sınavların yada suçluların cezalarının infazının Eylül'e ertelenmesinin bazı sebep ve sonuçlarını tartışmak gerekir. Son gençlik eylemleri nice çok haklı bir temelle dayanırsa dayansın, nice yüzde yüz kendi önderlerinin öncülüğünde sürdürülmüş olursa olsun, işbirlikçiler - siyasal iktidar ittifakının parmağını da aramak zorunludur. Nedenleri şöyle sıralayabiliriz:

1 - Ekim, genel seçim ayıdır. Kökleri yavaş yavaş köye dayanmış, emekçi halkla organik ilişkilerin gereğine inanmış, bu gereği kavramış gençliğin büyük potansiyelini, Eylül ayındaki yoğun propaganda kampanyasında, emekçi ve de onun biricik siyasal örgütünden yana kullanacağını, tasra politikacılarına a-man veremeyeceğini herkes biliyor. Siyasal iktidarın ve tasra politikacılarının önünden bu handikapın kaldırılması her halde düşünülmüş olmak gerekir. Değilse, kendi hayaliyetlerini dahi ayaklar altına alıp, polisli Üniversite, polis gözöğütünde sınav ısgızlığı niye?

2 - Bir kısmı alet olsalar dahi, bir kısmının siyasal iktidarı yakın ilişkilerinde bulundugu, oyunlari birlikte tezgahladıkları her halde kuşku götürmez. En azından, birinci varsayımı gerçekleştirmeye arzusundaki siyasal iktidarın oyununa geldikleri gerçektir.

3 - İşbirlikçiler - siyasal iktidar koalisyonu, emekçi halkla organik ilişkiler kurmanın başarılı örneklerini verme yolundaki devrimci gençliği, seçim öncesi, Türkiye halklarının gözünde küçük düşürme deneyine de girişmişlerdir. «Marksist - Leninistler» diye, «bir avuç anarşist» diye uğraşmaları bundandır.

4 - Dünya kapitalistlerinin Türkiye'yi paylaşma toplantılarını, Londra borsalarındaki altın - gümüş satışlarını, Meksika buğdayı skandalını, Maria Callas güldürüsünü, karaborsayı, para darlığını, halkımızın daha somut duymaya başladığı ekonomik krizi ikinci dereceye düşürebilme hesapları da var işin içinde elbet! Ama bütün bunlar, gençliğimizin, çağ dışı, salt kapitalist ve kapitalizmin hizmetinde robot insan yetiştirme eğilimlerine başkaldırmasına asla engel değildir. Esasen, devrimci gençliğin ülkücü kavgası tüm erdemsizlikleri silip süpürecek coşkunluktadır.

Büyük kitleli Anadoludan gelmiş ve Anadoluya, halkın arasına dönmüş devrimci gençlik, işbirlikçilerin oyunlarını bozmak için, Eylül - Ekim aylarında kendi geleceğimizi yönünden vereceğimiz sınavlarla, tamamlama yolunda olduğumuz emekçi kitlelerle vereceğimiz savaş ve sınavları atbaşı yürütmenin yollarını bulmak zorunlundayız. Halkın içinden gelmekle beraber, halkla yabancılaştığımız yöner, aramıza konulmuş engeller yadsınmaz. Son gelişmelerin sildiğini ummakla beraber, göndülerimizde bazı kırılganlıklar da var. Ama, devrimcilik, savaş günü tüm kırılganlıkları, tüm gelecek endişelerini bir kenara bırakmakla başlar. Kişisel bir çaba değil, insanlığın daha mutlu bir yaşantıya kavuşmasını bitip tükenmez, evrensel bir kavgadır devrimcilik. Bu nedenlerle devrimci gençliğe kendisinin ve emekçi halklarımızın kader yılında önemli görevler düşüyor: Tek devrimci partinin içinde, emekçi kitleleri önümüzdeki ve gelecekteki sınav günlerine hazırlamak! Seçim boğuşmasında kendisini bu kavganın dışında bırakmak isteyenlerin emellerini kursaklarında bırakmak! Büyük gücünü, halkın arasına, halkıyla vereceği sınavla ispatlamak! Son olaylarla hepimizin gözünde açıkça belirlenmiş AP - CHP ittifakının onların tarihsel ayrılmazlığını halkımıza iletmek! Devrimci gelişmeyi durdurmak için AP - CHP ittifakının kurduğu seçim barajlarını yıkmak, devrimci gençliğin bugünkü en baş ödevidir.

Emekçi halktan yana ülkücü bir kavganın yigit öncülerinin bir bölüğü Hakkari'de Zap suyunu zaptederken, diğer bölükleri İcra Anadolu köylüklerini zaptetmek için arş ileri!

Ocal OKAY

Federasyonumuzun Hoechst's grevi dış ülkelerde etkili duruma sokmak için gösteri yürüyüşleri, toplantılar düzenleme çalışmaları yaptıkları da belirtilmiştir...

Dış ülkelerde de yankılanan Kimya - İş grevi 8 mayıstan buyana sürmektedir. İşçiler bilinçli, disiplinli bir dayanışma içindedirler. İşveren cephesinin çözüleceği güne adım adım yaklaşıyorlar. Hoechst'te grev uygulayan bilinçli, DISK üyesi Kimya - İş'i, emekçi arkadaşlara yürek dolusu selam bildiriyor...

ŞİİRİMİZDE ÖĞRETMEN

1 ve II. 500'er krg. III. Öğretmenlikle ilgili girişlerinizi bekler. P. K. 6 UŞAK Ant Der: 615

HOECHST'TE GREV GÖZCÜLERİ - İşçiler emperyalizme direniyor -

A. (Poli vinil Asetat) yapımı için çalışır. İşyerinde 135 işçi çalışmaktadır. İşyerinde günlük esas üretim 100 bin liradır. Bir işçinin günlük üretimi 1000 liradır. İşyerinin aylık üretim değeri 4 milyon 500 bin lira, yıllık ortalama üretim değeri 48 milyon 600 bin liradır... Türkiye dışındaki işyerlerinde işçiyse günde 148 TL. öderken, Türkiye'de işçilere 32.80 TL. gündelik ödenmektedir... Ayrıca işçilerin iş güvenciliği yoktur...

Grev Nedeni:

Türkiye'de ilaç sanayinde uygulanan ilk grev olmasıyla da aynı bir özellik taşıyan grev 8 Mayıs 1969 günü başlamıştır. Grev içinin tamamı katılmıştır. İşyerinde üretim grev nedeniyle tamamen durmuştur.

Kimya - İş'in üyeleri adına uyumazlık konusu istekleri şöylece sıralanabilir:

- 1 - Sözleşme süresinin 10 yıl olması,
- 2 - Ücret artımı: Birinci yıl saat ücretlerine 125 kuruş, ikinci yıl 75 kuruş zam yapılması,
- Yılda iki aylık tutarında ikramiye verilmesi.
- 3 - İş güvenliği: İşyerinde bir disiplin kurulu kurulması. Ne nedenle olursa olsun disiplin kurulu kararı olmadıkça hiçbir işçinin işine son verilmemesi. Kısaca 931 sayılı İş Yasasının 17-2, 24, maddeleri ile 13 - 14, maddeleri disiplin kurulu kararı olmadıkça uygulanmaması. (931 sayılı yasanın 17-2, 24, 13, 14, maddeleri işçinin iş aklının işverence tek tarafı feshi ile ilgilidir.).
- İşçiler isteklerini elde etmek için bilinçli direnmeye geçmişler, grevi başarıyla sürdürmektedirler...

Grevin Gelişmesi:

Grev disiplinli, bilinçli, anti-emperyalist bilincin bileşmesinde etkin olarak sürmektedir. Hoechst yetkilileri bir çözüme varmak için Kimya - İş Sendikası yetkilileri ile bir görüşme isteminde bulunmuştur. Bu arada iki görüşme yapılmışsa da bir sonuca bağlanamamıştır. Anlaşmaya varılamamasında; görüşmelere katılan Kimya - İşverenleri sendikasının tutumu önemli etken olmuştur. Anlaşmaya varılamaması üzerine grevin gelişmesi boyu sanayiini önemli ölçüde etkileye-

cektir. Bu konuda Kimya - İş Sendikası şu açıklamada bulunmuştur: «Boya sanayinde ham madde yokluğu ve işsizlik krizi başlayacak. Bu kriz yüzünden boya sanayinde çalışan 2500'0 işçi işsiz kalacak. Bilindiği gibi boya sanayii için gerekli ana hammadde olan PVA (Polivinil asetat) Türkiye'de sadece Hoechst'ün grev yapılan fabrikasında imal edilmektedir. Bu fabrika bir ayda 90 ton CBS'ye, 120 ton DYO'ya, 50 ton DEWYLUX'e, 30 ton BAYRAKL'ya ve 40 ton da diğer boya şirketlerine PVA vermektedir. Türkiye'nin en büyük boya şirketlerinden CBS ve DYO'nun ellerinde ancak bir haftalık PVA stokları bulunmaktadır.»

Dış İlişkiler

Yakın geçmişte yurdumuzu ziyaret eden, asıl kılıç bahçını resmi görüşmeler sonucu yakalayan, ama Marmara'da, ancak İzmirli'le yetinmek zorunda kalan Alman Başbakan yardımcısı Bay Willy BRANDT'a Kimya - İş sendikası Genel Sekreteri şu telgrafi çekmiştir:

«Sayın Willy BRANDT Başbakan Yardımcısı. Sömürücü olmamak ve Türk işçilerine saygılı davranmak şartıyla, Türkiye'de faaliyetlerini hoşgörme çalıştığınız Alman Firmaları, son yıllarda, Amerikan emperyalistleri ile aynı paralelde bir tutuma girmiş bulunuyorlar.

«Bir yıl önce Birleşik Alman İlaç Fabrikası (Bayer, Knoll, Merck ve Schering) SENDİKA ÖZGÜRLÜĞÜNE zedeleyici davranış ile Türk - Alman dostluğuna gölge düşürmüştür. Bu kez sekiz yıldan beri utanılacak kadar düşük ücretle işçi çalıştıran HOECHST FİRMASI, sehp göstermeden işçi

çıkartmak gibi 18. asır zihniyeti gütmek istemektedir. Alman Anayasası ve Kanunlarının da uygun görmediği bu davranışlar yüzünden, Sendikamız ve işçiler 17 günden beri Grev halindedir.

«İCF Genel Başkanı Wilhelm GEFFELER ve Alman Hoechst işçileri de bizim safımızdadır. Grevin başarı ile sonuçlanacağından hiç şüphemiz yoktur. Bu

«TIP haberleri» dergisinin Mayıs sayısında

«Diğermenözü» olaylarının içyüzü.

Jandarma Dipçisi Altında Sosyalist Mücadele Veren Köylüler Konuşuyor! Ve en ilginç emekçi mektupları «TIP haberleri» dergisinde Yıllık Abonesi 15 TL. İsteme adresi: Mithatpaşa Cad. 63/1 Yenisehir - ANKARA Ant Der: 619

Almanya'yı Türkiye'de Naziler Temsil ediyor

Selma ASHWORTH
— Londra'dan yazıyor —

İKİNCİ Dünya Savaşı'nın sonundan, Potsdam Konferansının imzalanmasından bu yana 24 yıl geçti... O günden beri «Nazizm» Batı Almanya'dan silinip süpürüldü, deniyor...

Gerçek ise çok başka. Bundan bir süre önceki bir yazımızda, Hitler devrinin kanlı yargı ve savcılarının, Federal Alman Cumhuriyetinde nasıl görev aldıklarını anlatmıştık.

Şimdi de dünyanın dört bir köşesine dağılmış Alman diplomatlarının geçmişlerine ve sözlerine bir göz atalım. Sunduğumuz haritadaki «Swastika»lar, Nazi Partisi üyesi olmuş, yahut Nazi Almanya'sının Dışişleri Bakanlığında görev almış, yahut Nazi hükümetinin bir başka bakanlığında çalışmış Batı Almanya'nın bugünkü büyükelçi ve diplomatlarıdır.

Bu harita, maalesef tamam olmaktan çok uzaktır. Bir çok

Nazi diplomatları geçmişlerini çok iyi örtbas etmeyi başardıkları için haklarındaki bilgimiz eksiktir.

Biz, Alman diplomatlarının hikayesine, Türkiye'nin Batı Alman Büyükelçisiyle başlama-yı uygun buluyoruz.

Batı Almanya'nın Ankara Büyükelçisi Dr. Rudolf THIER-FELDER, 1937 yılında NAZI Partisi üyesi olmuştur. Parti üyeliği kartı No. 5.379.520'dir. Hitler Almanyasında ün salmış kanlı Adalet Bakanlığında bağlı, Stuttgart şehrinin savcısıydı.

Batı Almanya'nın Ankara Büyükelçiliğinde Müsteşar Herr Hans MARMANN, Berlin'de Yahudileri, birçok politik suçluları ve gerillacıları sürgündürmüştü Berlin Savcısı'ydı.

Batı Almanya'nın Türkiye'de Legasyon Müsteşarı Alexander SIEGER, hem NAZI Partisi üyesiydi, hem de SA idi.

Gelelim diğerlerine :

25 Haziran 1943'de legal altındaki Hollanda'da görevli olan Nazi Dr. Ernst Günther MOHR, Berlin'e şöyle bir rapor yollamıştır:

«...Hollanda'da mevcut tam-kan 140.000 Yahudiden 100.000'i memleketin bünyesinden atılmıştır. Bu demektir ki, Hollanda'da tatbik ettiğimiz 11 aylık «Yahudiden temizleme» programının dörtte üçü halledilmiştir.»

Bu Yahudi kamına sığınmış Nazi Dr., Şimdi Batı Alman Cumhuriyeti'nin Arjantin Büyükelçisidir. Dr. E. G. Mohr 1935'de Nazi Partisi'ne üye olmuştur. Üye kartı No. 3.500.174. İkinci Dünya Savaşı'nda Hollanda'da Nazi Legasyonu'nda Hollanda'daki Yahudilerin temizlenmesiyle görevliydi.

Arjantin'de Batı Alman Büyükelçiliğinde görevli olanların arasında bir başka azınlık Nazi

daha vardır: Legasyon Müsteşarı Dr. Ernst KUTSCHER, 1933'de Nazi Partisi üyesi olmuş. Ve İkinci Dünya Savaşı sırasında Dışişleri Bakanlığının «Yahudi İşleri» departmanında çalışmıştır.

Bu efendinin geçmişi hakkında Nürnberg Mahkemeleri sırasında çarşaf kadar vesalık sunulmuştu (Nürnberg Trials, PS-3319, US Library of Congress). Bilhassa 3/4 Nisan 1944'de Krummhübel'de legal altındaki Avrupa'daki bütün Alman misyonlarının katıldığı toplantıda sunduğu rapor tüyler ürperticidir. Bütün Avrupa'yı irken arılaşırma prensiplerini en ince detaylarına kadar sadakatle tatbik edenlerdendir.

Gene Arjantin'de Batı Alman Büyükelçiliğinde Dr. Hans Christian HALTER, Nazi Dışişleri Bakanlığının Hukuk Müşavirliği etmiştir.

Nazi Almanya'sının en kanlı

katillerinden Martin BORMANN'dan takdiname koparmak tabii her babayığının harcı değildir. 21 Haziran, 1942'de Martin Bormann, Hitler'in Karargahı'na şu mektubu yollamıştır:

«... Dr. Nüsslein, kanunlarımızı karşı gelenlerle, devletin düşmanlarına sıkı yönetim kanunlarını tatbikinde büyük bir cıddiyet ve ustalık göstermektedir. Fikrimce Dr. Nüsslein 35 yaşına erişince Başsavcılık edebilecek kabiliyettedir. Heli Hitler.» (İmza: Martin Bormann)

Martin Bormann'ın gözdesi bu azınlık Nazi şimdi nerededir? Batı Alman Cumhuriyeti'nin İspanya'da Barcelona Başkonsolosudur. Dr. Franz Nüsslein 1937'de Nazi Partisi'ne üye olmuştur. Üye kartı No. 4.628.997. İlgali altındaki Çekoslovakya'da, Prag'da eli kanlı savcılık etmiştir. 1948'de Çekler tarafından 20 yıl hapse mahkûm ediliyorsa da, 1955'de «affedilmiş» harp suçlusu olarak Batı Almanya'ya yollanmıştır.

İspanya'da Batı Alman Elçiliğinde bir de SS Subayı Elçilik katibi vardır: Hans KOSTER, Parti üyesi (No. 3.501.160) SS İstihbarat Subayı...

Bir başka SS Subayı, şimdiki Tayland Batı Alman Büyükelçisi Dr. Ulrich SCHESKE, 1933'de SS olmuş. (No. 216.977) (S.S. üye No.)

Vatikan'daki Batı Alman Büyükelçilik Müsteşarı: Dr. Hans Wolf JAECHKE, 1937'de Nazi Partisine üye kaydolmuştur. (No. 4.486.534) SA subaylarından ve Hamburg'da Nazi Mahkemesi Yargıçlarındandı.

Bizim burada bilinen Nazi diplomatlarının hepsini yazmamıza imkan yok. Sadece yazmaya son vermeden bir kaç tane azınlık kaydetmeden geçemiyecğiz.

Birleşik Amerika'daki Batı Alman diplomatlarının isimleri Nazilerin geçit resmi gibidir. Bir kere olsun Amerika bu azınlık Nazilerin memleketlerine diplomat olarak tayin edilmesini protesto etmemiştir.

Washington'da Batı Alman Elçiliğinde Dr. Herbert Freiherr von STACKELBERG, 1932'de SA subaylarından, 1933'de Nazi Partisi üyesi (No. 2.087.769), Sieburg'da partinin disiplin kuruluunda görevliydi. Ve legal altındaki Norveç'te «Reich» Komiserliği etmiştir.

Elçilik Müsteşarı Jobst Freiherr von BUDDENBROCK, Nazi Partisi Üyesi ve SS Subayı idi.

Boston Başkonsolosu Herr Hans Heinrich Sante, Chicago Başkonsolosu Eugen Betz, Detroit Başkonsolosu Dr. Georg von Pirch (Nazi Dışişleri Ba-

DÜNYADAKİ NAZI DIPLOMATLARININ BULUNDUĞU ÜLKELER
— Ankara'da da Nazi'ler ve SA'lar diplomatik dokunulmazlık altında! —

Eski Tas Eski Hamam

Hüseyin BAŞ

Evet, değişen sadece tellaklar... Fransa'da emekçi yığınları, «sosyal bunalımlar» hamamında terlemeye Pompidou döneminde de devam edecek. Fransız başkanlık seçimlerinden çıkan en önemli ders bu.

General de Gaulle'in yönetiminde sosyal patlamalarla dize gelen büyük sermaye, demokrasi paravanası altında sosyal demokrasinin «ihanet cephesi» gönüllülerinin de yardımıyla halk yığınlarına bir kez daha feci kazık atarak yeniden dizlerinin üstüne dikilmiştir.

On yıllık Gaullist iktidarın bütün günahlarını üzerinde taşıyan tekelci büyük sermaye hizmetlisi takımı, sanki hiçbir şey olmamış gibi ham ham şaralop, iktidarı gövdeye indirmiştir.

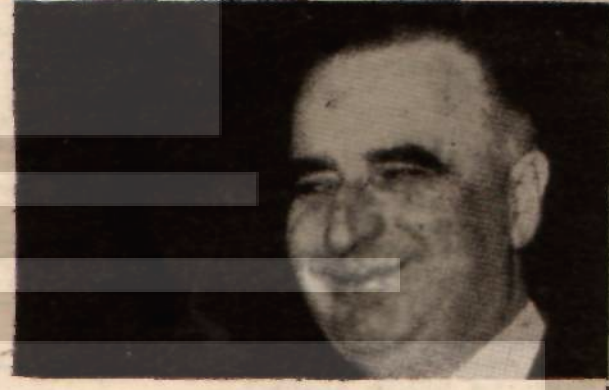
Tekelci büyük sermaye, on yıllık iktidar parkurunda yorgun düşen General De Gaulle'i yarıştan çekmiş, koşuya Pompidou'yu sürmüştür. René Andrieu'nun «L'Humanité»de belirttiği gibi, Pompidou'nun Elysée sarayına yerleşmesiyle Fransa'nın dümeni yine bankaların elinde bırakılmıştır.

Şüphesiz, batının eilah demokrasisinin bir başka özelliği de, klasik partilerin ardında ipleri çeken hakim güçlerin giderek bu güçlerin dayandığı sistemlerin mümkün olduğu ölçüde ve her türlü vasıtaya başvurarak halk yığınlarından saklanmasıdır. Böylece büyük sermaye her çıkmaza saplandığında, suçu şu yada bu politikaya veya politikacıya yükleyerek asıl iflas eden şeyi yani sistemi temize çıkarmak olanağı bulmaktadır.

Politikaların temel sınıfsal çelişkilerinin sürüp gittiği toplumlarda yıpranması son derece doğaldır. Büyük sermaye için politika, sisteme, yani sömürü düzenine giydirilmiş tiyakaş giysilerdir. Eskiyece yada mevsimine göre değiştirilir. Esas olan sistemin bekasıdır.

Şimdi ne olmuştur. Sosyal patlamanın bütün sorumluluğunu, vebalini boynunda taşıyan, sosyal yaraların sarılması-undaki acı gün gibi ortaya çıkan sistemin iflası gözlerde gizlenerek, on yıllık bozuk düzenin uygulayıcıları bir vücut çalmıyla, okus pokus, yeniden iktidara yerleşmişlerdir

Büyük sermayenin adamı olarak Fransa'nın başına geçen Pompidou

Fransız emekçi yığınları herhalde, kendilerini yeni bir Mayıs - Haziran patlamasına itecek bunalım devrine hazırlanmışlardır. Pompidou'nun kıfıt bakanlıklara «kriz devrelerini» adamı olarak belli çevrelerin itimadını kazanma modası geçmiş politikacıları getirmekle, sosyal bunalımları çözebileceğini sanmak elbette ki saffillik olur. Pompidou'nun Gaullist partiyi ilişkilerini daha da sağlamlaştırmaya yönelik «seçimler» de meseleyi halletmesine imkan yoktur. Chaban Selmas'ın başbakanlığı, Pinay'ın ekonomi bakanlığı, Giscard'ların, Debre'lerin hükümette görev almaları, sistemin iflasına örtbas etmeye yetmeyecektir.

İkinci tur seçimlerindeki «Seçilen bütün Fransa'nın başkanı olacaktır» sloganına rağmen Pompidou, bir azınlık başkanıdır. Fransız seçmenleri ikinci turda yüzde 51 oranında «soya katılmamakla» bir bakıma «solun» adayına oy vermişlerdir. Fransız seçmeni bu davranışıyla «solun birliği» için çaba gösteren Fransız Komünist Partisi'ni ikinci kez mükafatlandırmıştır. Bunu aynı zamanda «sol birliğini» parçalayan sosyal demokrasi ve Gauchist grupçuklara birinci turda indirilen darbenin bir kez daha doğrulayıcısı olarak yorumlamak da mümkündür.

Büyük sermayenin mutemet adamı Pompidou, Komünist Partisi Politik Bürosu'nun da altını çizdiği gibi «indirimi» bir başkanıdır. Her halde Pompidou, milyonlarca emekçinin kendisine de, hizmetinde olduğu sisteme de bütününüyle karşı bulundğunu hatırdan çıkarmamak zorundadır. Pompidou'nun unutmaması gereken başka bir nokta da gerçek gücün ve zafetin dün olduğu gibi bugün de hâlâ «birleşmiş bir sol» cephenin imkanları arasında olduğu gerçeğidir.

İşte Nazi Büyükelçi Thierfelder!

Batı Almanya'nın nazi büyükelçisi Dr. Rudolf Thierfelder, itimatnamesini takdim ettiği gün Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay ile beraber. O sırada basına verilen resmi biyografisinde, «Dr. Thierfelder, 31 Aralık 1905'te doğmuştur. Savaş öncesi yıllarında gerek ilmi ve gerekse tatbiki yönden hukuk meseleleriyle meşgul olmuş, savuştan sonra Güney Almanya eyaletlerinden birisinde, idari teşkilatın yeniden kurulmasına hizmet etmiştir» denilmekte, fakat «savaş yıllarında» ne yaptığı asla belirtilmemektedir. Dr. Thierfelder, savaş yıllarında Nazi Partisi'nin üyesi olarak insanlık dışı işlere ortak olmuştur. Böyle bir büyükelçinin, tıpkı Amerikan Büyükelçisi Komer gibi, Türkiye'den kovulması lazımdır!

kanlığında görevli SS Subayı idi), New Orleans Başkonsolosu Dr. Gerhard W. E. ROEDEL, Newyork Başkonsolosu Klaus Curtius, San Francisco Başkonsolosu Dr. Siegfried von Nostitz (Nazi Dışişleri Bakanlığı Personel şefi.), Houston Konsolosu Dr. Wilhelm Otto Denzer (Casusluk ettiği Nazi hükümetinin dışişlerine bağlı olarak, saptanmıştır.), Kansas City Konsolosu Friedrich Strusch, hepisi Nazi Partisi'nin kart taşıyan üyeleriydi.

Güney Afrika'daki Batı Alman diplomatları ise büsbütün dehşet verici bir tablo... Zira onların bugünkü ırkçı ve faşist Güney Afrika hükümeti nezdinde akıl hocalığı ettiklerinde kimsenin şüphesi yoktur.

Güney Afrika Batı Alman B. Elçisi Dr. Gustav - Adolf SONNENHOL, 1930'da SA subayı olmuştur. 1930'da No. 545.961 kart ile Nazi Partisi'nin üyesiydi. Sonra SS'de teğmen rütbesine ulaşmıştır. Ve SS'lerin en yüksek nisanını almıştır. Reich Emniyet Genel Merkezi ile Nazi Dışişleri Bakanlığı arasında İlezon subaylığı yapmıştır. Sonraları Yahudilerin tamamen yok edilmesi konusıyla uğraşan Dışişleri Bakanlığı'nın 2b kısmının şefliğini yapmıştır.

Johannesburg Başkonsolosu, Kap şehri Konsolosu ve Elçilik müsteşarı hep sicilli Nazi'dir.

Japonya'da da halen eski Nazi yeni Batı Alman diplomatlarının sürdüsüne bereket... Büyük Elçi Franz Krapf, 1936'da Nazi Partisine üye olmuştur. (No. 3.726.653), SS subayı olduğu zamanki kimliğinin numarası 102.283 dır.

Bunların dışında İtalya, Ken, Luxemburg, Madagaskar,

Malta, Yeni Zelanda, Norveç, Pakistan, Panama, Güney Kore, Güney Vietnam, İsviçre, Tunus, Uganda, Uruguay, Hindistan Endonezya, Finlandiya, Danimarka, Macaristan, Fransa, Avusturya, Avustralya, Afganistan v.s. büyükelçileri, elçilik müsteşarları, birinci katipleri, başkonsolos ve konsolosları HEP NAZİ PARTİSİNE KAYITLI ve SS'de SUBAYLIK ETMİŞ KİŞİLERDİR.

Hiç imkan var mı böyle stelli Naziler, bu beyinleri yıkanmış faşistler şimdi hümanist, demokrat ve barışsever olsunlar? Böyle sağma bir iddiayı Kiesinger Hükümeti ve Dışişleri Bakanlığı, bizim külahımıza anlatsın.»

Şimdiye kadar hep söyledik gene tekrar ediyoruz: Batı Alman Hükümeti, Avrupalıların geleceği için Hitler Almanyası'ndan da büyük bir tehlike teşkil etmektedir. Zira Hitler hiç değişse dışişlerini gösteriyor ve ikide bir hırıyordu. Halbuki bunlar, «Barış, NATO, Avrupalıların ortak savunması, komünist tehlikesine karşı müsterek cephe, ortak pazar v.s.» gibi çeşitli aldatıcı kisveye bürünmüş, Avrupalıların şimdiden en güçlü ve zengin devleti haline gelmiştir.

«Komünist» kelimesinin Amerika'nın üzerinde yaptığı alerjiyi ve panığı çok iyi bilen ve kendi amaçlarına ulaşmak için en mükemmel şekilde kullanan Kiesinger Almanyası, gaflet uykusundan uyanmazsak, değil yalnız bizim gibi devletlerin, fakat Amerikan efendilerinin başına da çorap örmeğe kalkacaktır. İki köpeğin birbirini parçalaması bizim işimize gelir ama o ara bizler de gürültüye gitmiş olmayız.

ANT Beşinci Cildini de Tamamladı

İki buçuk yıldan beri çeşitli maddi ve hukuki baskılara rağmen okurlarının desteğiyle sosyalist mücadelesini sürdüren ANT'nin ciltindeki sayısı ile 5. cildi de tamamlanmıştır. Ötümümüzdeki sayıda 6. cildine başlayacak olan ANT'nin 105-130. sayıları kapsayan beşinci cildi de, önceki ciltleri gibi, haftalık olayları kronolojik şekilde ve sosyalist açıdan değerlendiren bir kaynaktır; ayrıca, seçkin yazar ve sanatçılarımızın kalemleri ve fırçalarıyla görüşlerini yansıttıkları değerli bir kültür hazinesidir. Herideki yıllarda ANT ciltleri, sosyalist mücadele tarihi hakkında bilgi edinmek, geçmişin olaylarını sağlam şekilde değerlendirmek için gerektiğinde başvurabileceğiniz en güvenilir belgeler olacaktır.

ANT'nin 5. cildinde yer alan imzalar

Tektaş Ağaoğlu, Dursun Akçam, İlhan Alkan, Turan Altıntaş, Ahmet Aras, Osman S. Arolat, Selma Ashworth, Engin Aşkın, Veysel Atayman, Murat Ateş, Mehmet Ali Aybar, M. Nuri Ayvaz, Ekber Babayev, Selim Baki, Hüseyin Baş, Murat Belge, Daniel Cohn - Bendit, Suha Bulut, Fidel Castro, Demirtaş Ceyhan, Yalçın Çetin, Osman Yeşil Çobanoğlu, Yıldırım Dağyeli, Abidin Dino, Ferruh Doğan, Jacques Duclos, Albert Einstein, Asiye Eliçin, Ali Emre, Muzaffer Erdost, İbrahim Evci, İsmail Gençtürk, Mehmet Gezer, Davras Gökdere, Mekin Göneng, Ernesto Che Guevara, Hüseyin Gümüştaş, Salih Rıfkı Güven, Nazım Hikmet, Leo Huberman, Aşık İhsani, Atilla İlhan, Alpay Kabacalı, Barbro Karabuda, Güneş Karabuda Mehmet Karabulut, Harun Karadeniz, Mehmed Kemal, Yaşar Kemal, Samim Kocagöz, Mehmetcan Köksal, Şük-

ran Kurdakul, Güngör Küçükerdem, İdris Küçükömer, Sidney Lens, Arslan Mengüç, Wright Mills, Fitnat Okuroğlu, Bertan Onaran, Necdet Onur, Tan Oral, İbrahim Osmanoğlu, Çetin Özek, Yalçın Özerden, Hilmi Özgen, Doğan Özgüden, İnci Özgüden, Yılmaz Öztürk, Ali Püsküllüoğlu, Michele Ray, Gerard Sandoz, Ercan Sarıhan, Jean Paul Sartre, Oya Sencer, Abdullah Sert, Sabiha Sertel, Erol Sever, Nebil Sezer, Ahmet Soner, Tekin Sönmez, Yakup Sönmez, Kemal Sülker, Mehmet Şahin, Rıza Şahin, Kani Şengül, Ülkü Tamer, Behzat Tanç, Emek Taşkıran, Ksuan Thuy, Ahmet Kaya Turan, İbrahim Türk, Yüksel Türk, Çetin Uygur, Mim Uykusuz, Burhan Cahit Unal, Altan Yalçın, Şiar Yalçın, Şinasi Yeldan, Ayhan Yetkiner, Yaşar Yılmaz, Can Yücel, Hikmet Yürük Durdu Zaba, Fakir Baykurt, Metin Gür, Öcal Okay.

ANT Ciltlerini Temin Edebilirsiniz

Kütüphanelerinde ANT ciltlerini bulundurmamak isteyen okurlarımız için cilt kapakları ve ciltler hazırlanmaktadır. Cilt kapakları 15, beşinci cilt ise 50 lira fiyatla okurlarımıza sunulacaktır. Daha önceki 1, 2, 3 ve 4. ciltlerden az sayıda mevcut olup her birini 75 lira karşılığında temin edebilirsiniz. Beşinci cilt ve cilt kapakları 8 Temmuz 1969 tarihinden itibaren satışa çıkartılacaktır. İstanbul'daki okurlarımız Hürriyet Gazetesi karşındaki «Cağaloğlu» - Başmusaşık Sokak, Tan Apartmanı, No. 10/12'deki idarehanemize bizzat gelerek isteklerini temin edebileceklerdir. Tagradaki okurlarımız ise isteklerini «ANT Dergisi - P.K. 934» - Sirkeci - İSTANBUL adresine bildirirler. Ciltler ve cilt kapakları, talep arasına göre, ödemeli olarak adreslerine postalanacaktır. Ambalaj ve posta masrafları karşılamak üzere ödemeli ücretine her cilt kapaklığı için 3, her cilt için de 5 lira ilave edilecektir. Sadece beşinci cilde mahsus olmak üzere okurlarımıza yine bir kolaylık sağlanmıştır. ANT'nin 105-130. sayılarını biriktirmiş olan okurlarımız, bunları idarehanemize getirdikleri takdirde 20 lira fark vermek suretiyle ANT'nin beşinci cildine sahip olabileceklerdir.

Sekizinci Milli Eğitim Şûrası Neden Tolanmıyor ?

Fakir BAYKURT TÖS ve TÖDMF Genel Başkanı

10 Haziran 1933 tarihli ve 2287 sayılı «Maarif Vekaleti Merkez Teşkilatı ve Vazifeleri» adlı kanunun (3), (5) ve (6) ncı maddelerine göre, üç yılda bir toplanması gereken «Milli Eğitim Şûrası» 1962'den beri toplanmıyor. Aradan yedi yıl geçtiği halde, Milli Eğitimde en büyük danışma organının çalıştırılmayıp, bütün eğitim problemlerinin yüzüstü bırakılması ciddi bir ihmaldir. Bu ihmalin yedi yıldan beri sürdürülmesi Öğretmenlerimizin tepkilerine yol açmaktadır.

Resmî Şûranın ihmal edilmesi karşısında TÖS, 4 Eylül 1968'de Ankara'da «Devrimci Eğitim Şûrası»nı toplanmış; öğretmen, öğrenci, işçi ve Devrimci aydınların temsilcileri önünde ülkemiz eğitiminin 23 problemini tartışmış, bunun sonuçlarını

524 sayfalık bir kitap halinde yayınlamıştır. TÖS'ün «Devrimci Eğitim Şûrası»na çağrılan Milli Eğitim Bakanlığı, bu iyi niyetli çağrımıza, iki tane müfettişini «takipçi» olarak göndermekle karşılık vermiş, ayrıca Şûramıza bir telgraf gönderen Milli Eğitim Bakanı Ertem, 8. Milli Eğitim Şûrası'nın 1969 Mayıs'ında toplanacağını açıklamıştır. 1969 Bütçesine Şûra gideri olarak gereken para konulmadığı gibi, Mayıs ayı gelip geçtiği halde 8. Milli Eğitim Şûrası toplanmamış ve M. Eğitim Bakanı, Kamuyu önünde bir sefer daha kınanacak duruma düşmüştür.

Bugün bir Milli Eğitim Şûrası'nın toplanmasını gerektiren yüzlerce sebep vardır. Öğretmenlerimizin yıllardır bu sebepleri dile getirmekte ve çare is-

temektedirler. Oradan oraya öğretmen sürmekten başka bir iş başaramayan ve objektif bir yetersizlik içinde bulunan Milli Eğitim Bakanlığı, kendi görevini yapmadığı gibi, Eğitim ve Yurt sorunları üzerinde fikir söylemek isteyen öğretmenleri ve aydınları da her fırsatta engellemektedir. 8. Milli Eğitim Şûrası'nın toplanmaması bunun yeni bir örneğidir. Ama biz öğretmenler, üst üste yığılan Eğitim ve yurt sorunlarının sonuna kadar takipçisiyiz.

8. Milli Eğitim Şûrası'nın hiç değilse Ağustos ayında mutlaka toplanmasını ve aşağıdaki sorunları görüşerek gerekli kararları almasını istiyoruz:

1. Amerikan sömürgeciliğinin Türkiye ilköğretimine soktuğu gayri millî ilkökul Müfredat Programı, yerli ihtiyaç ve özelliklerimize uygun hale getirilmelidir.

2. Türkiye Kültür ve Eğitimindeki bütün yabancı baskı ve etkilerin giderilme çareleri karara bağlanmak. Özellikle İslam artışı bayat Amerikan editörlüğü ile Amerikan Barış gönüllülerinin okullarımızdan uzaklaştırılması sağlanmalıdır.

3. Milli Eğitim planlaması yerli uzmanlarımız ve kendi öğretmenlerimizce ele alınmak, bu alanda çalışan Amerikalı uzmanlar derhal uzaklaştırılmalıdır.

4. Eğitimde işçi ve köylü çocukları aleyhine işleyen fırsat eşitsizliğine bir çare bulunmak, işçi ve köylü çocuklarımıza öncelik tanınması için gerekli tedbirler alınmalıdır.

5. Bugünkü pedagoji akımları ve yurt gerçeklerinin istediği biçimde, hayata karşı devrimci tavırlı insan yetiştirmeyi ve çoğaltmayı engelleyen bilgi sınırlamasına son verilmelidir.

6. Türkiye eğitiminin, bugün herkesi rahatsız eden kalite düşüklüğünü giderici çareler araştırılmalı ve tedbirler alınmalıdır.

7. Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da derin bir huzursuzluk içinde bulunan Yüksek Öğrenim gençliğinin temel isteklerine kulak verilmeli; bunun için Türkiye ve Dünya gençliğinin ileri sürdüğü «Halka dönük Üniversite», «Demokratik Üniversite» ve «Devrim için eğitim» ilkeleri benimsenmelidir.

8. Politik, idari ve mali baskı altında sabırlarının sonuna gelmiş olan öğretmenlerimizin bunalımlarına çare bulunmalı; öğretmen kıymı, öğretmen geçmi ve öğretmenlerin sosyal güvenliği konularında Şûra'da genel görüşme açılmalıdır.

KIYILAN ÖĞRENCİ HAKKI KESKİN BİLDİRİ DAĞITIRKEN

— Kıyım sırası şimdi de öğrencilere geldi —

Yanımdaki dost bana tanıştırıyordu: İşte bu arkadaş Milli Eğitim Bakanlığı tarafından öğrencilikle ilgili kesilen Almanya Türk Öğrenci Federasyonu Genel Başkanı Hakkı Keskin.

Bilindiği gibi 12 Mart 1969 tarihli bazı gazetelerde, Avrupa'da öğrenim görmekte olan 16 öğrencinin öğrencilikle ilgili kesildiğini Milli Eğitim Bakanı açıklamıştı. O zaman bu öğrencilerin kim olduğu ve hangi okullarda okudukları belli değildi. İşte o günden bugüne kadar yalnız, Almanya'da topluncu eylemler bulunan (ATÖF) başkanı Hakkı Keskin'in öğrencilikle ilgili kesildiği ortaya çıkmıştır. Bu konuda Hakkı Keskin şunları söylüyordu:

«12 Mayıs 1969 tarihinde benim öğrencilikle ilişkimin kesildiği Milli Eğitim Bakanlığı tarafından bildirilmiştir. Bana gelen yazıda özetle: «Berlinde Siyasal Bilgiler öğrenimi yapmakta olan Hakkı Keskin'in 8.5.1969 tarihinden itibaren yönetmeliğin 21. Maddesinin (b) fıkrası gereğince öğrencilikle ilişkisi kesilmiştir» denilmektedir.»

Mevcut yönetmeliğin bahsi geçen maddesi aynen şöydü: «Madde 21 — Yabancı memleketlerde öğrenimde bulunan öğrencilerden:

b) Türkiye Devletinin mevzuatına göre memleket için zararlı sayılan fiil ve hareketlerde bulunan veya bu çeşit faaliyetlere katılanların, öğrenci Müfettişliğinin teklifi ve Maarif Vekaletinin tasvibi ile dövizleri kesilir ve kendileri yurda alınır.»

Bunlar sömürü düzeninin doğurduğu kanunlar ve yönetmeliklerdi. «Memleket için zararlı sayılan» deniliyordu. Aslında bu yönetmeliğin ta kendisi memleket için zararlıydı. Ama, onlar «zararlı»yı bu şekilde yorumlamıyor ancak çıkarlarına ve soygunlarına karşı olan her hareketi kabul ediyorlardı. Bakın, bu sözler onlara zararlıydı; «Amacımız; bilhassa son senelerde ana vatanda gelişen devrimci mücadeleye yurt dışından da katkıda bulunmaktır. Bilhassa Batı Almanya'da sayıları 200.000 aşan yurttaşlarımızın bilinçlenmesi ve yurt sorunlarına eğilmeyi görev sayan dayanışma içinde devrimci güçler olarak Türkiye'ye dönmeleri çok gereklidir kanısındayız.» Bu cümle (ATÖF)'ün yayınladığı bir yazıda geçiyordu. Öyleyse bu hususta gerekli tertibatı alıp gerekeni

ldır. Bütün bunları yerine getirmek ve Şûranın yönetimini sağlamak üzere şimdiden bir komite kurulmalı, bu komiteye kuruluşlarımızdan temsilciler alınmalıdır.

Gelecek seçimden daha önemli bir konu olan geleceğimizi hazırlamada başlıca etken olan Eğitimin daha fazla ihmal edilmesi ve hafife alınması suçtur. Başta M. E. Bakanı olmak üzere, Milli Eğitim Müsteşarları, Talim ve Terbiye Kurulunun başkan ve üyeleri; Eğitim Fakültelerimizin dekanları ve öğretim üyeleri, üniversite rektörleri, senatoları ve öğrenci kuruluşları görevlerini yapmalıdır. Kendilerini Çankaya'da birkaç sefer rahatsız ettiğimiz Sayın Cumhurbaşkanı, Türk u-

9. Büyük çoğunluğunu öğretmenlerin teşkil ettiği Devlet Personelinin örgütlenmesine ilişkin 624 sayılı «Devlet Personeli Sendikaları Kanunu» gözden geçirilmeli, Şûra'nın varacağı kararlar uygulanmak üzere ilgili mercilere ulaştırılmalıdır.

Bütün bu sorunların gözden geçirilip işe yarar ve uygulanabilir kararların alınabilmesi için 8. M. E. Şûrası'nda ülkemizdeki bütün ileri görüşlülerin temsil edilebileceği demokratik bir ortam yaratılmalı, Şûra'ya başlıca öğretmen kuruluşlarından en az 80, işçi kuruluşlarından 50, gençlik kuruluşlarından 50 olmak üzere temsili çağrılmalıdır. Ayrıca devrimci sanat ve kültür elemanlarımızın temsil edilebilmeleri de sağlanma-

Sosyalist Gazete
İki Haftada Bir
Pazartesi Çıkar
Süleyman Sırrı Sok.
2/3 Yenisehir —
ANKARA

EMEK

4. SAYI ÇIKTI

Bu Sayıda :
Fırsatlar Tükенmes -Sadun AREN-
Bürokrasi Üzerine Tartışmalar -Behice BORAN-
TIP Programı Bilimsel Sosyalizme Dayalıdır -Cem EROĞUL-
Milli Demokratik Devrim Fetigizini -Mehmet SELİK-
Marksist İlkeleri Nerede Bulacağız? -L. Althusser-
Para Buhranı -Atilla SÖNMEZ-

Ant Der : 618

Ünlü Macar Filozofu
GYÖRGY LUKACS'ın -
dilemizde ilk kitabı :

**Çağdaş
Gerçekçiliğin
Anlamı**

Türkçesi :
PAYEL YAYINEVİ
PK. 389 - İSTANBUL
Ant Der : 616

Üzerinde en çok durulan
ve son yıllarda çok tartışılan
ünlû «YABANCI-
LAŞMA» konusunun incele-
lendiği eser:

**Karl Marx
1844 El Yazmaları**

Türkçesi :
Murat BELGE
PAYEL YAYINEVİ
PK. 389 - İSTANBUL
Ant Der : 617

**BASIN
İLAN
KURUMU**

yurt içinde
ve dışında
etkili
ve israfsız
reklam
ve tanıtma

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır . Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur . Tespit edilen programlar tizlikle
yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

Basın : 6060/620

Avrupa'da kıyılan

Türk öğrencileri

Metin GÜR

— Köln'den yazıyor —

yapmak lazımdı. Besleme müfettiş hareketine geçti ve gereken yapıldı... 16 öğrenciden ilki, öğrencilikle ilgili kesilen (ATÖF) başkanı bir köylü çocuğu olan ve gimdiye kadar çok müşkül koşullar altında hayatını kazanmaya çalışan Makki Keskin oldu.

Hakkı Keskin'le konuşmaya başladığım zaman Anadolunun yoksulluğu buram buram üstünde tütüyordu. «Bir köylünün oğluyum. En küçükleri ben olmak üzere altı erkek kardeşim var. Çok müşkül şartlar altında ortayı ve ilseyi ekudum. Erzincan lisesini 1964 senesinde lftiharla bitirdim. Bu tarihte Almanya'da işçi olarak çalışmakta olan kardeşimin davetiyle, dövizsiz özel öğrenci olarak Hamburg'a yüksek öğrenime geldim. Dil okuluna gidip Almanca öğrendim ve daha sonra Alman lisesinden diploma aldım. Aynı zamanda yarım gün çalışarak masraflarımı karşıladım. 1967 senesi kış döneminde Hamburg üniversitesinde siyasal bilgiler tahsiline başladım. 1968 devresinde başarılı duruma geçerek ve gerekli imtihanı vererek Berlin hükümetinden burs almaya başladım. Her sene sonunda gösterilen başarı ve verilen imtihanlardan dolayı bursum devam etmekteydi Hakkı Keskin.

İlk duyduğunuz zaman bunu nasıl karşıladınız? diye sorunca, gayet soğukkanlı olarak şunları söyledi;

«Bu husus bende, benden öğrenenler kadar çok tesiri yaratmadı. Devrimci bir eylemin içinde olan bir kişi olarak böyle bir haber beklenebilirdi de. Beni en çok üzen şey vatanı ve milleti için durmadan didinen devrimci Atatürk gençlerinin memleket aleyhinde çalıştıkları gibi ağır bir şekilde suçlanmalarıdır. Ama tarih birgün gerçeği sahibine teslim edecektir.»

Bu kararlar ilgili (ATÖF) olarak neler yapmayı düşünüyorsunuz, dediğinde.

«ATÖF Almanya'daki Alman ve diğer yabancı devrimci örgütlerle büyük bir dayanışma içinde olan kuruluştur. Dolayısıyla bu keyfi karara karşı Alman Öğrenci Dernekleri Federasyonu Türk öğrencileri ile dayanışma içinde olarak çeşitli aksiyonlara geçeceğimi bildirmiştir. ATÖF gerekli kanun yollarına da baş vuracaktır. Zaten bu yabancı kuruluşlar balem geçerli olan yönetmeliği faşist bir yönetmelik olarak nitelemektedirler.» demektedir.

İnsanın eğitimi konusuna daha etkili olacak biçimde eğilmelidir. Toplumun eğitimi bu kadar ihmal edildikten sonra, yapılan ve yapılacak olan bütün öteki işlerin ve yatırımların fazla bir değeri düşünülmez. Bir ülkenin kalkınmasında, yönetilmesinde ve korunmasında en önemli unsurun insan olduğunu anlamak zorundayız. İn-

sanın hayata karşı devrimci tavrı ve ulusal ölçülere uygun olarak yetiştirilmesi bir plan ve uygulamaya bağlanamazsa bugünkü eğitim kurumlarına «MİH Eğitim Kurumları» demek zorlaşır.

Biz MİH Eğitim Şurası'nın belirttiğimiz ölçülerle hemen toplanmamızı zorunlu görüyoruz.

TOS devrimci kahramanlar seçimi yaptı

TOS Yürütme Kurulu, 1968 yılı içinde :

- 1 — Mesleki alanda olsun, halk içinde olsun örgütlenme,
- 2 — Kapitalist düzen uygulamalarına direniş,
- 3 — Emperyalizme ve sömürüye karşı çıkma,
- 4 — Tam bağımsızlık fikrinin yayılması,
- 5 — Halka dönük ve halk yararına işleyen devrimci eğitim,
- 6 — Ve Anayasanın tam uygulanması.

Konularında halka, öğretmenlere, aydınlarla ve öğrencilere önderlik eden ve uğradıkları baskılara, hattâ fiili tecavüzlere aldırmadan etkinlikle sürdürdükleri anlaşılan bir öğretmen ile bir öğrencinin kahraman olarak seçilmesine, bunların birer plaka ve birer lira değerinde kültür yapıtı armağan edilerek mükafatlandırılmasına karar vermişti.

Bu maksatla seçilen Doç. Dr. Osman Nuri Koçtürk, Necat Erder, Hürrem Arman, Mehmet Durukan, Demir Ünsal, Cahit Şenkuş, Safa Güner'den kurulu jüri, çalışmalarını bitirmiş, 16 öğretmen, 10 öğrenci aday arasında öğretmenlerden Malatya TOS Şubesi eski başkanı H. Nedim Şahhüseyinoğlu'nu, öğrencilerden İstanbul Teknik Üniversitesi Öğrenci Birliği eski başkanı Harun Karadeniz'i armağana layık görmüştür.

Armağana aday gösterilen kahraman öğretmen ve öğrenciler şunlardır:

Öğretmenler : H. Nedim Şahhüseyinoğlu, Talip Apaydın, Ahmet Kaya Turan, H. Basri Aydın, Selahattin Güvenc, Sadık Göksu, Ömer Serin, Ahmet Öztas, M. Ali Öztürk, Talat Akgün, Metin Bıçakçı, İsmet Gülyiyan, Yusuf Korkut, Akif Şahin, Fehmi Şimşek, Avni Bayrak.

Öğrenciler: Harun Karadeniz, Yusuf Küpell, Sinan Cemgil, Fevzi Altuğ, Murat Kovacıoğlu, Zeki Saruhan, Timur Erkmen, Halil Koçer, İbrahim Kaypak-kaya.

Jürinin seçtiği bu devrimci kahramanın armağanları bağlı bulundukları örgütler eliyle kendilerine verilecektir.

ant yayınları sunar

Dinle Yankee Wright Mills

Amerikalı bilimadamı Wright Mills'in Küba'da yaptığı uzun incelemelerden sonra bir Küba devrimcisinin ağzından Yankee'ye mektuplar şeklinde kaleme aldığı DİNLE YANKEE, sadece Küba'nın değil, tüm aç uluslar blokunun öfkeli sesini dile getirmekte ve Amerikan emperyalizmine en kahredici gamarı vurmaktadır. İnci Özgüden ve Doğan Özgüden'in türkçeleştirdiği bu eserin sonunda, Fidel Castro'nun başarısız Moncada Baskını'ndan sonra mahkemede yaptığı ünlü savunması, «TARİH BENİ BERAAT ETTİRECEKTİR» ve Leo Huberman'ın geçen yıl yaptığı «SOSYALİST KÜBA» incelemesi de yer almaktadır. Lüks krome ofset baskılı kapak içinde 368 sayfa, 10 Liradır.

Ant'ın Öteki Kitapları

- TÜRKİYE'DE İLERİCİ AKIMLAR Yıldız Sertel, 15 Lira
- ÇİZGİLİ DÜNYA Ferruh Doğan, 5 Lira
- İNCE MEMED I (9. Baskı) Yaşar Kemal, 15 Lira
- İNCE MEMED II (Tükendi) Yaşar Kemal, 15 Lira
- MİLLİ KURTULUŞ CEPHESİ Douglas Bravo, 5 Lira
- DÜZENİN YABANCILAŞMASI İdris Küçükömer, 7,5 Lira
- ANARŞİZM Duclou - Cohn Bendit, 7,5 Lira
- ROMAN GİBİ Sabiha Sertel, 15 Lira
- SİYAH İKTİDAR Stokely Carmichael, 7,5 Lira
- YAŞANTIM Yevtuşenko, 5 Lira
- NAZİM HİKMET'İN POLEMİKLERİ Kemal Sülker, 7,5 Lira
- SABAHATTİN ALİ DOSYASI Kemal Sülker, 7,5 Lira
- GERİLLA NEDİR Alberto Bayo, 5 Lira
- SAVAŞ ANILARI (2. Baskı) Che Guevara, 10 Lira
- ÜÇ ANADOLU EFSANESİ Yaşar Kemal, 10 Lira
- ORTADİREK Yaşar Kemal, 15 Lira
- YER DEMİR GÖK BAKIR (Tükendi) Yaşar Kemal, 15 Lira
- ÖLMEZ OTU (Tükendi) Yaşar Kemal, 15 Lira
- MARKSİZMİN TEMEL KİTABI (Toplatıldı) Emile, Burns, 5 Lira
- GERİLLA GÜNLUĞÜ (Toplatıldı) Che Guevara, 10 Lira

Genel Dağıtım: ANT YAYINLARI, P. K. 401 — İstanbul
İstanbul Dağıtımı: GE-DA

Ankara Dağıtım : Aydın Kitabevi

Ege Dağıtım: DATİC

—ANT Abonelerine Büyük Tasarruf

ANT Dergisi, abonelerine büyük bir tasarruf imkanı sağlamaktadır. Piyasada 125 Kurus'a aldığımız ANT Dergisi'ni abone olduğunuz takdirde 86 Kurus'a okumanız mümkündür. Zira ANT'ın yüzde 32 indirimli abone tarifi şöyledir: Yıllık 44 Lira, 6 aylık 22 Lira, 3 aylık 11 Lira...

ANT'a abone olanlar, ayrıca ANT YAYINLARI'nın bütün kitaplarını yüzde 20 indirimli satın almak imkânına sahiptirler. Bunun için ANT YAYINLARI'na bizzat gelmeleri, yada istedikleri kitapların yüzde 20 indirimli ücretlerini «ANT Dergisi — P.K. 934 — Sirkeci — İSTANBUL» adresine posta havalesiyle göndermeleri kâfidir. Havale kağıdının arkasına adres, abone numarası ve istenilen kitapların okunaklı listesi de yazılmalıdır.

Böylece, ANT'a yıllık abone olan bir okurumuz dergiden ve bugüne kadar yayımlanmış olan kitaplarımızla öndümüzdeki bir yıl içinde yayınlanacak olan kitaplarımızın hepsinde toplam olarak 100 Lira civarında tasarruf sağlamış olacaktır.

ANT YAYINLARI'nın dergimiz aboneleri için indirimli fiyatları şöyledir: İnce Memed (birinci cilt) 12 Lira, İnce Memed (ikinci cilt) 12 Lira, MİH Kurtuluş Cephesi 4 Lira, Düzenin Yabancılaşması 6 Lira, Anarşizm 5 Lira, Roman Gibi 12 Lira, Siyah İktidar 6 Lira, Yaşantım 4 Lira, Nazım Hikmet'in Polemikleri 6 Lira, Sabahattin Ali Dosyası 6 Lira, Gerilla Nedir 4 Lira, Savaş Anıları 8 Lira, Üç Anadolu Efsanesi 8 Lira, Ortadirek 12 Lira, Yer Demir Gök Bakır 12 Lira, Ölmez Otu 12 Lira, Çizgili Dünya 4 Lira, Türkiye'de İlerici Akımlar 12 Lira.

"Geniş Cephe, burjuvaziye hizmettir!,"

Aşağıdaki yazı, Moskova Konferansının karar metni üzerinde cereyan eden tartışmalarla ilgili olarak Fransa Komünist Partisi Merkez Komitesi eski üyesi Jean Pierre Vigier tarafından yazılmış ve Le Monde Gazetesi'nde yayımlanmıştır. Castro taraftarı olduğu için 1968 Mayıs'ında partiden ihraç edilmiş bulunan Vigier, bu yazısında «geniş cepheyi» öngören devrim stratejisine karşı çıkarak neo-kapitalizmin koşulları altında sadece köylü, işçi ve aydınların ittifakının söz konusu olabileceğini belirtmektedir.

«Moskova Konferansının karar metni üzerinde cereyan eden tartışmalar, Dünya işçi hareketinin ideoloji ve strateji yönünden içinde bulunduğu buhran ve endişeleri bizlere yansıtmaktadır. Bugünkü halyle konferans metal birbirleriyle çelişen, iki ayrı stratejinin iki ayrı politika çizgisinin üst üste gelmesinden meydana gelmekte olup, sosyalist kamp bu iki karşıt strateji ve politik çizgi üzerinde helebet kalamayacaktır.

Batı Avrupa'da uygulanacak devrim stratejisi konusunda bir birine zıt iki görüş bulunmaktadır.

Birinci görüş, sağ kanatla olan ittifakları genişleterek ve komünist partisini ulusal kapitalist gerçeğe her zaman daha fazla birleştirerek tekelleri birbirlerinden ayırmayı savunmakta; hükümet alternatifinden hareket ederek-demokratik yolların açılmasını sağlamak, Parlamentoda çoğunluk sağlamanın en başta gelen amacını teşkil etmektedir.

Bu politika anlayışı, 1936'da Fransa'da başarısının zirvesine ulaşan Ulusal Cephe'nin se-

çimlerde büyük bir zafer kazanmış olmasına dayanmaktadır. Tek cephe fikrini savunan bu gruptakiler, 1968 Mayısındaki gibi krizlerin tehlikeleri, maceraları dolu olduğunu kabul etmekte ve halk kütelleri ile ilişkileri kaybetmemek için bu tehlikelerin giderilmesinde görüş birliğine varmaktadırlar. Bu yol, Fransa Komünist Partisi'nin almış olduğu tutumdur ve İtalyan Komünist Partisinde reformcu ve sağcı tarafın temsilcisi Giorgio Amendola bu tutumu büyük bir takdirle karşılamıştır.

İkinci görüş ise, İtalyan Komünist Partisi sol kanadının savunduğu görüşleri kapsamaktadır. Bu gruba dahil olanlar, tüm komünist partilerinin eski tek cephe ilkesini terk ederek, yeni bir analizin yapılması zorunluluğunu kabul etmektedirler. Neo-kapitalist tophum içindeki buhran, bilimsel devrimin hemen anında, kapitalizme karşı koymasını zorunlu kılan devrimci görüşün karşılaştığı bir sistem buhranıdır.

Bugün Batılı ülkelerde, devrimci buhranın ancak savaşın sonu veya açlık nedeni ile başgösteren sosyal bir patlama ile başlayabileceği ortada olan bir gerçektir. Devrimci buhranların kesin Marksist incelemelerden geçirilmesi gerekir. İtalya Komünist Partisi sol Kanadını temsil eden Pintor, değişen taktik ve stratejik yöntemler üzerinde şöyle demektedir:

«Sosyalist eğilimler ile demokrat hristiyanlar arasında yapılan görüşmelerden sonra bizim desteğimize layık bir program üzerinde görüşbirliğine varmak mümkün değil, merkez solcular ise reformcu bir programın uygulanmasının imkansız olduğunu doğruladılar. Bizler ise cesaretle bütün bu

İnanlı, Demire'ye incir ikram ediyor...

MEMNU MEYVE!

Ol mahiler ki...

Türkiye'de sağduyu daima palavra ve demagojiye mağlup olmuştur. Çünkü sağduyu pasif bir değerdir ve çoğu zaman mızımızdır.

Türkiye'de hürriyet vardır, tümen tümen. Ferdi hürriyetleri yoketme hürriyetine kadar.

Türkiye'de basın hürriyeti vardır. Tümen tümen... O kadar ki bizzat basın hürriyetini boğacak ve basın mesuliyeti duygusunu yok edecek kadar.

BURHAN FELEK
(Cumhuriyet - 15.6.1969)

ANTIN NOTU: Bu Bay Felek, aynı zamanda Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin başkanıdır. Gazeteciler hakkında yüzlerce yıllık hapis cezaları istenirken, birçok yazar cezaevlerinde yatarken, «basın hürriyeti»ni savunması gereken Gazeteciler Cemiyeti Başkanı'nın «tümen tümen basın hürriyeti»nden söz etmesi, Türkiye'de değilse bile, Bay Felek'in beyininde sağduyunun palavra ve demagojiye çoktan mağlup olduğunu kanıtlar.

tekliflere karşı koyan bir tercih yapmak zorundayız. Bizler her şeyin bilincine vararak, kapitalizmi sona erdiren metodik bir yolu önermek, bunun için de tüm güçlerin birlik olması için çağrıda bulunmak zorundayız.»

Yine, İtalyan Komünist Partisi'nin Polonya'daki Kongresinde arkadaşımız Occhetto şöyle demiştir:

«Kapitalizm ile sosyalizm arasında devamlı istikrar sağlayan demokratik bir toplum bulunmamaktadır. Kapitalizm ile sosyalizm arasında bulunan tek şey bizim savaşımızdır.»

Bu amacı gerçekleştirmek için, işçilerin, öğrencilerin ve köylülerin yürüttükleri savaşı birleştirmek, kuruluşlar dışında bir politika uygulamak gerekmektedir.

Benim kanıma, geniş cephe stratejisi ancak ve ancak poli-

tik çıkmazlara ve işçi partilerinin sosyal demokratlaşmasına neden olmaktadır. Bu nedenle, işçilerin, öğrencilerin ve köylülerin savaşını bir elden idare ederken kuruluşlar dışında bir politika uygulamak gerekmektedir.

Moskova Konferansının bu konuda bir sonuca varamaması mümkündür. Çeşitli tartışmalar ve anlaşmazlıkları önlemek, birlik sağlamak için düzenlenen Moskova Konferansı karar metninde bazı ülkelerin isimlerine rastlanmamakta, bu konudaki tartışmalar ve anlaşmazlıklar işçi hareketinin geleceğini büyük ölçüde şartlandırmaktadır.

Birinci görüşün savunan kişiler, Avrupa yüzünden başarılı bir bilanço çıkartacaklarını öne süremezler. Fransa ve diğer Avrupa ülkelerinde 25 yıldan buyana süregelen sosyalistlerle birleşme hayali bugün gündüye dek görülmelik şekilde zorlaşmıştır. Bütün Avrupa'da, sosyal demokratlar seçimlerde acı yenilgilere uğramaktadır. Seçimlerde ağır yenilgilere uğrayan sosyal demokratlar «Avrupa» maskesi altında Amerikan taraftarları arasına katılmakta, Amerikancı kampın içine girmektedirler.

Her ne pahasına olursa olsun sosyalist partiler ile ittifak yapmak demek, NATO'yu ve kapitalizmi devirmek için yürütülen gerçek savaşı terketmek,

kitile savaşına ihanet etmek demektir.

Son zamanlarda Avrupa ülkelerinde cereyan eden olaylar, Brandt'ın Federal Almanya'daki, Nenni'nin İtalya'daki, Mollet, Defferre ve Mitterand'ın Fransa'daki, Wilson'un İngiltere'deki durumları incelemelerimizi doğrulamaktadır. Bugün, Brandt, Nenni, Mollet, Defferre, Mitterand ve Wilson gibi kişiler, Amerikan emperyalizminin desteğini arayan burjuva sınıflarının birer hizmetkarından başka bir şey değildir. Artık bu gibi kişilerle herhangi bir şey yapmak mümkün değildir. Bu nedenle, Avrupalı komünist partiler yeni ittifaklar aramak zorundadırlar.

Batıdaki devrim artık, sosyal - demokratlarla yapılacak ittifaklara bağlı değildir. Batıdaki devrim, büyük sermaye sahipleri tarafından sömürülen ve devrimci kitleyi meydana getiren, köylü işçilerin ve aydınların ellerinde bulunmaktadır, artık bundan böyle...

Meşhedi'yi yaya bıraktı

Vezir Hüveydâ'nın oğlan insanlığı her halinden belli... Her halinden hüveydâ.

Ve biliyorsunuz ki, «Hüveydâ'nın türkçe karşılığı «aşıkâr»dır. Belli demektir hüveydâ...

«Üstünde henüz tazelığın sihri hüveydâ. HALLA titrer üstüne en-zâr-i temâşa...»

Türkiye'nin en candan, en samimi dostu hiç şüphesiz İran'dır... Ve elbette böyledir, böyle olması gereklidir. Zaten ancak böyle olusu tabii sayılabilir. Hariciye vekilimizin çok âhenkil bir diction'a açtığı fransızca nutuklar fash, İran Başbakanı'nın Fransız diline hakimiyetini dinleyenlere tattırarak bittiği zaman, Türk - İran münasebetlerini ayarlayan ve sürdüren kardeşlik atmosferi, Sultan Abdülhamid'in pek zevkli bir yadigarı olan ihtisamlı salonu silme doldurmuştu.

NİZAMETTİN NAZİF
(Y. İstanbul - 16.6.1969)

BEDİİ FAİK ve OROSPULAR

Hani tam ev sahibini korkutmağa kalkışan usta hırsız bunlar. Üniversiteyi yakıp yakacaklar, dekan odalarında, profesör odalarında içkiler içip komünist orospular oynatacaklar, kitapları yağma edecek, makinaları kıracaklar ve uslu akıllı öğrencilerin imtihanına girmelerini taslarla sopalar da önleyecekler... Ve bütün bunlardan sonra da «polis gelmesin!» diye BEDİİ FAİK

(Dünya - 16.6.1969)

ANTIN NOTU: Devrimci üniversiteli kızlara «komünist orospular» diye alçakça dil uzatan özel sektör beslemesi Bedii Faik'in «komünist»liğine ne olduğunu bilmemesine şaşmayız. Ama «orospu» nedir, borazanlığı yaptı mı azınlığın viskili, havyarlı âlemlerinde boy gösteren bir Bedii Faik bunu bilmesin, hayret ki bin kere hayret!